

8th May 1954]

[A dot.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER.

MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. SPEAKER :—“ I have to announce to the House that I have received the following messages, dated the 1st May 1954, from the Governor of Madras :—

‘ 1. In pursuance of Article 207, Clause (1) read with Article 199, Clause (1), sub-clause (a) of the Constitution of India, I, Sri Prakasa, Governor of Madras, hereby give my recommendation to the introduction in the Madras Legislative Assembly of the Madras Medium Cotton Mill Cloth (Sales Tax) Bill, 1954.]

2. In pursuance of Article 207, Clause (1) read with Article 199, Clause (1), sub-clause (a) of the Constitution of India, I, Sri Prakasa, Governor of Madras hereby give my recommendation to the introduction in the Madras Legislative Assembly of the Madras General Sales Tax (Second Amendment) Bill, 1954.’ ”

III.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS LAND REVENUE (SURCHARGE) BILL “, 1954.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—
“ Mr. Speaker, Sir, I introduce the Madras Land Revenue (Surcharge) Bill, 1954, and move—

‘ That the Bill be taken into consideration at once.’

“ In doing so, I would like to tell the House that the Land Revenue system of this State has been subjected to the criticism that the burden of tax is not distributed equitably among the different classes of landowners. Under the existing system, persons with larger holdings pay the same rate of assessment as persons with smaller holdings. Thus, the richer classes do not bear any additional burden of taxation. In order to remedy this defect and to obtain an addition to the land revenue of the State, it is now being proposed to levy a surcharge on land revenue assessments. This surcharge will be levied on a rising scale, on the bigger holdings only. It is also considered by the Government that the levy of this surcharge on bigger holdings gives an element of progression in the land revenue system; and to some extent is in the nature of alternative to Agricultural Income-tax.

“ Hon. Members will remember that in the third year of our Republic, that is, 1952, I moved a motion on the floor of this House that the Land Revenue Surcharge Bill of 1952 be referred to a Select Committee. The Select Committee which met and considered the Bill made some changes and the Bill as amended by it was not proceeded with as the Government then decided to postpone the measure. But it is now sought to take up the question of the levy of surcharge on land revenue by the present Bill with important modifications to provisions of the Bill introduced in 1952.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th May 1954]

“The salient features of the present Bill are as follows :—”

1. Clause 3 of the Bill provides for this levy on a graduated scale. The scale of levy will range from two annas to eight annas on the rupee of the assessment. In the 1952 Bill, the range was from two annas to sixteen annas on the rupee of assessment. Landholders with a total assessment of 500 rupees and below in any district need not pay any surcharge and even those with an assessment exceeding 500 rupees need not pay any surcharge on the first 250 rupees. Landholders paying an assessment of less than Rs. 500 in more than one district are not liable to surcharge. But according to the Bill of 1952, holdings bearing an assessment of Rs. 50 and less were only exempt from surcharge.

2. In view of the peculiar land tenure conditions prevailing in Malabar, a special provision has been made in respect of the areas governed by the Malabar Tenancy Act, 1929 (Madras Act XIII of 1930), in the proviso to clause 2 (b) of the Bill. According to this proviso, the kanamdar or customary verumpattamdar will be treated as landholder in respect of lands held by him. The janmi will be liable to surcharge only in respect of lands held by him.

Sir, I humbly submit that this Bill be taken into consideration at once.”

MR. SPEAKER :—“The motion is—

‘That the Madras Land Revenue (Surcharge) Bill, 1954, be taken into consideration at once.’”

SRI T. ANANTHA PAI :—“Sir, what is the annual revenue that this measure is expected to bring?”

MR. SPEAKER :—“Let all the amendments be moved. Mr. Gopalan.”

SRI K. P. GOPALAN :—“Sir, I am not moving the first amendment standing in my name. I move the second amendment, namely—

‘That the Madras Land Revenue (Surcharge) Bill, 1954, be referred to a Select Committee.’”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“I second the amendment, Sir.”

MR. SPEAKER :—“The motion as well as the amendment is before the House for discussion.”

SRI T. ANANTHA PAI :—“Sir, may I know what the expected annual revenue on account of this Surcharge Bill is?”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“Sir, the estimate is in the order of five to six lakhs of rupees.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“Sir, I have also given notice of an amendment. But only the hon. Member, Sri Gopalan, has been allowed to move his amendment.”

MR. SPEAKER :—“The same amendment cannot be repeated.”

SRI S. S. KOLKEBAIL :—“Sir, I had given notice of an amendment but it has not been circulated.”

8th May 1954]

MR. SPEAKER :—" Please read your amendment."

SRI S. S. KOLKEBAIL :—" My amendment is—

' Add after section 2 (b) : " provided that the landholder is not liable to pay any surcharge in respect of lands "'

MR. SPEAKER :—" When we take up clause by clause consideration of the Bill, that amendment will be taken up."

SRI M. NARAYANA KURUP :—" The Hon. the Speaker remarked that only one amendment could be moved. Supposing the hon. Member Sri Gopalan withdraws his amendment, what will be the fate of my amendment? "

MR. SPEAKER :—" The hon. Member Sri Kurup had given notice of an amendment and the hon. Member Sri Gopalan had also given notice of a similar amendment, namely, that the Bill be referred to a Select Committee. I have now allowed Sri Gopalan to move his amendment. Before putting the amendment to the vote of the House if Sri Gopalan wants to withdraw his amendment, he can do so only with the leave of the House. And when I put the question whether the House gives permission to Sri Gopalan to withdraw his amendment, Mr. Kurup might object to leave being granted to withdraw the amendment and thereby press his amendment. Leave to withdraw can be given only if there is not even a single dissentient voice.

SRI M. NARAYANA KURUP :—" I want to know definitely whether permission is refused even if one member objects? "

MR. SPEAKER :—" Yes, it is clearly stated in the rules."

* SRI C. KANDASAMI :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 9-10 a.m.
இப்போது நிலவரிமீது உபரி சார்ஜ் விதிக்க ஒரு மசோதா பிரேரேபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் தொடர்ச்சியாக இப் பதவியில் இருப்பதற்குப் பாக்கியம் கிடைத்திருக்கிறதுபற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த வரி விதிப்பு விவசாய வருமான வரிக்கு ஒரு மாற்றாகப் பிரேரேபிக்கப்படுவதாகக் காரணம் காட்டுகிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் இந்த மசோதா இல்லையென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

" தற்போது இந்த மாகாணப் பட்டியலில் சமார் 48 லட்சம் ரூபாய் போதாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த சர்க்கார் அதிக வருமானத்திற்காக இந்த சர்சார்ஜை விதிக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இந்த மாதிரி வரி விதிப்புக் கொள்கையை இந்தச் சர்க்கார் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப் பார்க்கும்போது உண்மையிலேயே நான் ஆதரிக்கிறேன் என்றபோதிலும் கூட விவசாய வருமான வரிக்கு இது ஒரு மாற்றாகக் கொண்டுவரப்பட்டது என்று சொல்வது சரியல்ல என்று முதலில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். விவசாய வருமான வரிக்கும் இதற்கும் ஏகப்பட்ட வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஏனெனில் இன்றையதினம் இந்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய வருமானத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு தொழில்கள்மீது வருமானவரி இன்றையதினம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கும் அதற்கும் எவ்வளவுதூரம் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று அவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

" காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தின் விவசாயக் கொள்கையை பொதுவாகப் பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கூடுமானவரை அவர்கள் நிலப்பிரபுக்களுக்கே, வருமானம் அதிகம் வரக்கூடியவர்களுக்கே, சலுகை

[Sri C. Kandasami]

[8th May 1954]

காட்டி வருகிறார்கள் என்பது நன்கு விளங்குகிறது. இதற்கெதிராக இம்மாதிரியான கிளர்ச்சிகளெல்லாம் வரும்போது அவ்வப்போது ஒரு சட்டம் கொண்டுவருவதெல்லாம் அரசாங்கத்தின் செப்படி வித்தையாகத் தான் இருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு காணவேண்டுமென்று நான் அவ்வப்போது திட்டவட்டமாக சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு நாட்டின் பல இடங்களில் எல்லா மாகாணங்களிலுமே இந்த வருமான வரி வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சியானது விவசாயிகளிடையே வேகமாக வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது.

“ஆகவே இன்றையதினம் இந்த சர்சார்ஜ் வரிக்குப் பதிலாக வருமான வரி விதிக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வருமான வரியால் சாதாரண விவசாயிகள் அதிகம் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள். இந்த சர்சார்ஜ் வரி கொண்டுவருவதற்காக சிலர் விவசாயிகளுக்காக ‘முதலைக் கண்ணீர்’ வடிப்பது வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கிறது.

“இந்த வருஷம் பட்ஜெட்டில் ஏற்பட்டுள்ள போதாக் குறையைப் போக்குவதற்காக இந்த வரியை விதிக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை வருமான வரிக்கு மாற்றாகக் கொண்டுவருகிறோம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டோம்.

“முன்னாறு ஏகர் நஞ்சை நிலங்களில் ரூ. 40,000 வருமானம் வருகிறது என்று வைத்துக்கொண்டால் வருமான வரிப்படி ரூ. 10,000 வரி கட்டவேண்டும். ஆனால் ஏற்கனவே இந்த நிலவரிப்படி ரூ. 3,000 கட்டப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் surcharge மூலம் மேலும் ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் வசூலிக்க இடமிருக்கிறது. அதன் படி ரூ. 4,000 செலுத்தவேண்டும். அப்படி வசூலித்தாலும் வருமான வரியைவிட ரூ. 6,000-க்கு குறைவாகவே இருக்கிறது. ஆகவே மேலுக்குப் பார்ப்பதற்குச் அதிக வரி விதிப்பு இருப்பதைப்போலிருந்தாலும் உண்மையிலே முதலாளிகளுக்கு நன்மை செய்யும் விதத்திலேயே இந்த சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்களுக்கு வருமான வரி விகிதத்திலே வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக விளைபொருள்கள் விலையை எடுத்துக்கொண்டால் புஞ்சைக்குக் கட்டப்படும் வரியானது மிகவும் குறைவு. அதாவது தண்ணீருக்கு வரி கிடையாது. கோயம்பத்தூரிலே நஞ்சை நிலம் மிகக் குறைவு. அங்கே புஞ்சை நிலங்களை வைத்திருக்கும் நிலப்பிரபுக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு ஏக்கரை ரூ. 200 லிருந்து ரூ. 300 வரை குத்தகைக்கு விடுகிறார்கள். இதிலே அவர்களுக்கு அதிகப்படியான வருமானம் கிடைக்கிறது. அவர்கள் கட்டும் கிஸ்தி வரியைக் கணக்கிட்டால் மிகவும் குறைவு. அதாவது ஏக்கருக்கு 3 ரூபாய், 300 ஏக்கருக்கு சுமார் 1,000 ரூபாய் நிலவரி. சர்சார்ஜையும் சேர்த்தால் சுமார் 200 ரூபாய் அதிகமாகலாம். வருமான வரி என்றால் சுமார் 15,000 ரூபாய் வரும். ஆகவே இந்த வருமான வரியையும் surcharge வரியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று எட்டாது போலத் தெரிகிறது. ஆகவேதான் இந்த வரி விதிப்பு சரியில்லை என்று கூறுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக இந்த வரியை எதிர்க்கக்கூடியவர்கள் சர்க்கார் கட்சி தரப்பிலும் இருக்கிறார்கள்.

“இந்த சர்க்கார் நிலப்பிரபுக்களுக்கு குறைந்த பட்ச வரி விதித்து விட்டு விவசாயிகளிடத்தில்தான் அதிக வரி வசூலிக்கிறார்கள். ஆனால் விவசாயிகளுக்காக முதலைக் கண்ணீர் வடிப்பதைப்போல் வடிக்கிறார்கள். நிலப்பிரபுக்களிடம் வசூலாவது 2% தான். பாக்கி 98% விவசாயிகளிடமிருந்து வருகிறது. இது விவசாயத்தை பாதிக்கும் என்கிறார்கள். இது சரியில்லை. அதிக நிலமுள்ளவர்களுக்குத்தான் இந்த வரி. போன தடவை 50 ரூபாய்க்கு மேல்பட்டவர்களுக்கு சர்சார்ஜ் என்றார்கள். இப்போது ஒரே தாவில் 500 ரூபாய்க்கு வரிலைக்கு அளித்தது ஏன்? இது புரியவில்லை. பெயருக்கு அதிக வரி போடுகிறோம் என்பதுதான்.

8th May 1954]

[Sri C. Kandasami]

“அடுத்தபடியாக இந்த வரி விதிப்பதற்கு எதிராக இன்னும் பல காரணங்கள் சிலர் கூறிவருகிறார்கள். நிலவரி, கூலி, குத்தகை தான் யங்கள், விலை எல்லாவற்றையும் பார்த்துத்தான் இந்த வரி விதிக்கவேண்டும் என்கிறார்கள். ஆகவே நாங்களும் வருமான வரி போடு என்கிறோம். நிலச் சீர்திருத்தம் மொத்தமாகச் செய்யப்படவேண்டும். மேலே சொன்ன எல்லா விஷயங்களையும் இணைத்துச் செய்யப்படவேண்டும். அதை விட்டு துண்டு துக்காணியாக இம்மாதிரி செய்வது வேண்டா வெறுப்பாகச் செய்வதாகும். ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லை. ஒட்டு மொத்தமாகப் பாரக்கும்போது இந்த காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் வருமானத்திற்காக புதிய புதிய வரிகளை கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளின்மீது போடுகிறதே தவிர, நிலப் பிரபுக்களுக்கு அதிகம் போடத் தயங்குகிறது. இன்றையதினம் இந்த காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் நாட்டு மக்கள் சுபிட்சத்தைப்பற்றி கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. ஒட்டு மொத்தமாக இந்த தேசத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் சகமாக வாழ்வதற்கு நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும். பல சிக்கலான நிலையில் வருமையால் ஏழை விவசாயிகள் வாடுகிறார்கள். நல்ல ஒரு மொத்தமான நிலச் சீர்திருத்தத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவரவேண்டும். விவசாயிகளுக்கும் கூலிகளுக்கும் ஒரு ஸ்திரத் தன்மையை அளிக்கவேண்டும்.

“இன்று நாட்டில் பல மிராஸ்தார்கள் நூற்றுக் கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு விவசாயிகளுக்குக் குத்தகைக்கு விடுகிறார்கள். பணம் படைத்தோர் இதை ஒரு வியாபாரமாகக் கருதி விடுகிறார்கள். நாட்டிலேயே பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. மிராஸ்தார்கள் இந்த சர்சார்ஜ் வரி காரணமாக குத்தகைக்கு எடுக்கும் விவசாயியை வரியைச் செலுத்த நிர்ப்பந்திப்பார்கள். இதைத் தடுக்கவேண்டும். விவசாயத்தில் வருமானத்தைக் கணக்கிடுவது கஷ்டம் என்று இதை எதிர்ப்பவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு. ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 500 வீதம் ஒரு மிராஸ்தார் வைத்திருக்கும் மொத்த நிலங்களுக்கும் நிகர லாபமாக குத்தகை வாரம் மூலம் ஆயிரக் கணக்கில் பணம் கிடைத்துவிடுகிறது. அதற்கு எவ்வித வரியும் கிடையாது. ஆகவே இவ்வாறு அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் இந்த நிகர லாபத்தின்மீது வருமான வரி விதிக்கவேண்டும். இதில் கணக்குப் பார்க்கும் கஷ்டமிருக்கிறது. இதைப்பற்றி இந்த அரசாங்கம் ஒரு முடிவிற்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படியே மிராஸ்தார்களை சாகுபடி செய்தபோதிலும் குத்தகை விதிப்படி வருமானத்தை நிர்ணயித்து வருமான வரி போட முடியும். இப்போது சர்சார்ஜ் குறைவாகத்தான் கட்டவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே அதிகப்படியாக சர்சார்ஜ் கட்டவேண்டியதைக்கூட தங்கள் குடும்பத்திலுள்ள பிள்ளைகள், மனைவிகளப்போலே 4, 5 பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, சர்சார்ஜ் கொடுப்பதை ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முன்பு இந்த சர்சார்ஜ் 50லிருந்து போடப்படவேண்டுமென்று அப்போதைய பிரதமர் கணம் ராஜாஜி அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது ரூ. 50லிருந்து ரூ. 500-க்கு எப்படி வந்தது என்பதுதான் தெரியவில்லை. எல்லே ரூ. 500 என்பது மிக அதிகம். இன்னும் திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் போன்ற பல இடங்களில் நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலப் பிரபுக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தஞ்சாவூர் ரூ. 400, திருச்சியில் ரூ. 300, கோயம்பேட்டூரில் ரூ. 200 கட்டிவிடுகின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் சர்சார்ஜ் கிடையாது. அதனால் அவர்களுக்கு அதிகப்படியான நிகர லாபம் கிடைக்கிறது. இவர்களிடமும் சர்சார்ஜ் வசூலிக்கலாம். இன்னும் அரசாங்கத்திற்குப் பணம் இல்லையென்று சொன்னால் இவர்களிடமெல்லாம் விவசாய வருமான வரி விதித்தால் சில கோடி ரூபாய் அரசாங்கத்திற்கு வரும். இதை கணம் நிதி மந்திரி சுப்ரமணியம் கவனிக்கும்படியும் இதற்கு வேண்டிய சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்படியாகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கோயம்பேட்டூரில் உள்ள பழனிசாமி கவுண்டெக்குக்கூட அதிகமான நிலம் பல ஜில்லாக்களில் இருக்கிறது. இவர்களெல்லாம் அதிகம் வரி கொடுக்கவேண்டும். இதைத்தான் நாங்கள் நெடுங்காலமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் சிலர் இதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். இருந்தாலும் இந்த அளவாவது ஒரு மசோதா தயாரிக்கப்பட்டு அரசாங்கத்தார்

[Sri C. Kandasami]

[8th May 1954]

இதைக் கொண்டுவந்ததற்காக ஆதரிக்கிறேன். கூடிய சீக்கிரம் ஒரு வருமான வரி மசோதா கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

(At this stage, the Deputy Speaker took the Chair.)

9-22
a.m.

* SRI T. ANANTHA PAI :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I welcome this Land Revenue Surcharge Bill not for the revenue that it may bring in but because I have always supported some measure of taxation on agricultural income. The revenue that it may yield may not be much because, contrary to the expectations that it might go a long way in covering the deficit in the Budget, it has been revealed by the Hon. the Finance Minister just now that it will give a poor return of about six lakhs of rupees. Sir, during recent years, agriculture also has passed through a certain amount of prosperity. Purely from the point of view of equity and justice, if a man derives an income of a lakh of rupees from industry or, for that matter, from any other source—he has to-day, under the taxation laws of this country, to pass on a large slice of it to the Central Government. In some cases this amounts to as much as Re. 0-15-6 in the rupee. On the other hand, the same amount of income derived from agricultural land is exempted from this heavy taxation with the result agricultural lands are becoming attractive for investment in preference to industrial shares and other securities. From the national point of view, it is necessary, therefore, to discourage investment on agricultural land by persons who are not interested in the development of agriculture but who look upon agriculture purely as investment so that they may derive income by making others work on it. It has also become necessary to discourage any speculation in agricultural land because it has been found by most of us that those who wanted to avoid income-tax resorted to investment on agricultural property showing on paper a much less value than what they have actually paid for the land for purposes of registration. So it is necessary to see that we do not lose much income this way. Sir, it may be argued that agricultural income is going down now. But that is precisely the argument in favour of a surcharge which may be of a temporary nature. Suppose the land revenue assessment which is by itself very low is doubled or trebled in view of the increase in the prices of agricultural produce. Then that will bring in a higher income to the State. But some argue that this increase in agricultural prices is only a temporary phenomenon and that a time will come when perhaps there will be a demand from people to guarantee minimum prices for agricultural produce. Even from this point of view, the measure should be welcome because instead of increasing the land revenue in a general way, a surcharge is loaded on. The measure may be considered a temporary measure. It may be given up by the State any time.

“ Then, Sir, alternatively, there are people who argue that instead of a land revenue surcharge, we would have agricultural income-tax. The suggestion looks very attractive particularly when it is said that a large number of people getting a low income would be exempted from paying any tax whatsoever just as persons

8th May 1954]

[Sri T. Anantha Pai]

with low incomes are exempted from the payment of income-tax now. In fact this was one of the suggestions made to the Taxation Enquiry Commission. But, Sir, in this State the bulk of the land revenue comes from people who have small holdings—nearly 70 to 75 per cent of our land revenue is derived from people who are relatively poor. From the point of view that the man in the street must be made to pay a small tax to the State so that he might know that the Government is his, that he could make certain claims on it and that he has got certain rights and privileges as a tax-payer, we should support only the present system and not encourage the imposition of an income-tax. Then there is the question of collection of income-tax. The imposition of income-tax bristles with certain administrative difficulties. Many of the people who have taken to agriculture are not literate. We cannot expect them to maintain accounts as business and industrial firms do. The result will be harassment of the poor ryots by the tax-collection officials. By a process of adjustment over years, land revenue to-day has been accepted as a measure of taxation which has to be paid. Every villager knows how to pay it. The machinery evolved for its collection is so simple. It is not very costly. But if agricultural income-tax takes the place of the present land revenue assessment, the machinery for collection would cost us a lot. When we introduce a new measure of taxation, we must examine how much the collection machinery would cost us as compared with the incidence of taxation itself. If the cost is very heavy, then the tax may not be worth collecting at all. Here we have an established machinery and it would not be very difficult for us to collect the enhanced land revenue.

“ Sir, Mr. Narayana Kurup has given notice of an amendment to the effect that the Government must see that the new tax is not passed over to the tenants. It is justly so. There will be a temptation on the part of assesses, whenever a new tax is imposed, to see that they escape it and that somebody else pays it. But I do not know how far it will be possible to implement Mr. Kurup's suggestion except perhaps in districts where there is some sort of tenancy legislation in force and where enhancement may not be possible. Otherwise, it will be difficult to check the landlords from passing on at least a part of the tax to the tenants. Also when there is scarcity of rice it will be passed on to the consumer also because every tax affecting a commodity is ultimately paid by the consumer and not by the person who is intended to pay it. I would, therefore, request the Government to examine whether it would not be possible by means of some amendment to see that the surcharge is paid by the landlords as far as possible and not by the tenants.

“ Thank you, Sir.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, two simple reasons are given in support of the Bill in the Statement of Objects and Reasons, namely, that the bigger peasants should pay more and the exigencies of the State's finances demand

9.30
a m.

[Sri M. Narayana Kurup]

[8th May 1954]

it. Of course, they are straight and simple reasons and the Government have not tried to camouflage their intentions. But when the Hon. Minister for Revenue goes further and claims that his measure is in the nature of agricultural income-tax, perhaps we may disagree. He also mentioned that this was a measure which came before the House on a previous occasion. Then there was severe criticism of the measure and opposition to it, not because of its principle but because of two main objections, namely, that the exemption limit provided by that measure was too low and that an agricultural income-tax would have been far more just and equitable. I must say that the first part of the objection that the exemption limit fixed was too low has been removed by this measure. But the second part of the objection still remains.

“ Sir, probably the inspiration for this surcharge came from the Subramaniam Committee report. But at the same time we are surprised to find that the conditions or the principles that ought to underlie such a surcharge Bill and which were recommended by the Subramaniam Committee report, have been ignored. Our objection to this Bill as a taxation measure is that it fails to conform to the acknowledged canons of taxation which are that the incidence of taxation must be equal and equitable; equal in the sense that those who have equal income must contribute equally and equitably in the sense that the incidence should fall according to the capacity of the people who are made to pay this tax. The surcharge Bill can satisfy this principle only if the revenue paid or that is liable to be paid by a particular individual is an indicia of his income and that the man mentioned in the patta is the real owner or the enjoyer of the income. I need not labour this point further. I will only quote a sentence from the Subramaniam Committee report. ‘The land revenue shown in a patta is no indication of the income from the land and the name shown in the patta is no indication of the earner of that income’. This means that the burden imposed by this Surcharge Bill on any individual is arbitrary and I will show with reference to facts how the incidence is unequal. First the incidence is unequal even with reference to districts because the burden of taxation has varied—I am not going to elaborate that point—according to the time of settlement on account of the price factor which has been elaborately mentioned in the Subramaniam Committee report. Various districts in the State were settled at various times and there was an increase of revenue in those districts. Therefore, it has been mentioned in the Subramaniam Committee report that the levy of surcharge must be made an occasion for settling the inequality and they recommended that surcharge should be levied on what is called ‘standardized assessment’. In our State to-day in districts like South Kanara, Malabar, Tanjore and Madurai the incidence of revenue is the highest. People in those districts pay 19 annas as revenue for every 16 annas paid by other people in some other districts. Therefore, they have recommended that the present revenue in every district must be brought to a standardized level and then only surcharge levied on it. This recommendation of the Committee has been completely ignored in the

8th May 1954] [Sri M. Narayana Kurup]

present Bill. The result will be that in some districts the people will be paying surcharge on 16 annas while in other districts they will be paying surcharge on the increased revenue of 19 annas. That is the inequality that is now resulting from the provisions of this Bill.

“ Then, Sir, another inequality which I wish to mention is this : Suppose there is a landowner paying Rs. 500 as assessment and receiving rent directly from the tenant, for instance a janmi in Malabar. Of course he must get say, Rs. 5,000 as income. There is another janmi paying Rs. 500 as assessment. He has demised his land to kanamdars and they are in possession. Of course, the dues payable by the kanamdars vary in different cases. At least they must be paying a quarter of the income to the janmi. I am putting it at a minimum. Now under this Bill the janmis who are big landlords receiving a quarter of the income need not pay anything and the man who receives the three-quarter of the income must be paying the entire surcharge. Of course, I am not placing this fact before the House to claim any exemption for the kanamdars but only for the purpose of showing the inequality of the incidence. In such cases it would have been proper to apportion the liability between the two. But as I said it is an impracticable proposition for the present. This argument is only for the purpose of showing the inequity of the incidence.

“ Then, Sir, the Hon. Minister mentioned certain special concessions shown to Malabar. These could have been avoided if it were an agricultural income-tax. It is our belief still that this would be only a temporary measure which should ultimately be replaced by an agricultural income-tax so that there may not be any inequality or inequity in the incidence of the tax. The exemption given with regard to Malabar, I think, must satisfy the legitimate aspirations of the landowners or the janmis. In fact it concedes all they want because even in the memorandum submitted by the janmis to the previous committee, they only mentioned that the revenue on lands which were outstanding in the possession of the kanamdars must be excluded for the purpose of the surcharge. That has now been conceded.

“ I wish only to mention a small point in this connection, Sir. This was touched upon by the hon. Member Mr. Anantha Pai also. We had elaborate discussion about the difficulties of small peasants, and a provision was inserted in the original Bill to help them. That was accepted by the Select Committee also. Due to some inadvertence, I think, it has been omitted in this Bill. Therefore I have given notice of an amendment to that effect which is very essential if it is the intention of the Government only to tax the bigger peasants and not the petty peasants or even the kudiyruppu-holders.

“ Then another fact which I wanted to mention is this : This Bill does not contain any provision in regard to joint families. Even in the case of income-tax a higher ceiling is fixed for joint families. There are families in Malabar which have 10, 50 or

[Sri M. Narayana Kurup] [8th May 1954]

even 100 members. To give them an exemption limit of only Rs. 250 is unjust. Of course I have not given notice of any amendment regarding this because I wish to bring the principle only to the notice of the Government and if they are convinced about the justness of raising the exemption limit in such cases, they can themselves act in the matter."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member's time is up."

9-40
a.m.

* SRI S. VENKATRAMA AYYAR :—"Mr. Deputy Speaker, Sir, as a representative of the delta district of Tanjore, I venture to support this measure, namely, the levy of a surcharge on land revenue, which is decidedly a great improvement on the Bill of 1952 where there was a provision to exempt only those pattadars who paid a land revenue of up to Rs. 50. With great difficulty we argued and tried to raise this limit to Rs. 100. The present Bill is decidedly a great improvement in the sense that the poorer sections, namely, the small pattadars who have to pay up to Rs. 500 as land revenue are exempt and it is only the richer classes, the big landholders, who are sought to be burdened with this taxation.

"As has already been adverted to, one or two strong grounds urged in the Statement of Objects and Reasons for the levy of this surcharge is that there should be a sort of social equality. The present social injuries, as it is, should be removed in the sense that there should be a psychological effect in the minds of the poorer section that the richer people are also sufficiently taxed and that they are not let off easily. Of course, this is the sort of complaint that is made nowadays, namely, that the richer section does not bear the brunt of taxation as much as the poorer section does. The other ground is that in view of the Budget deficit of about Rs. 50 lakhs odd, we should make up the deficit by raising some additional revenue by way of a surcharge on land revenue, the imposition of a betterment levy and so on. This kind of augmentation of revenue is not a great thing because after all, it may not fetch above 6 or 7 lakhs of rupees on the whole.

"But there are objections raised against such a levy by a certain section of the agriculturists. Whether they happen to be big landowners or small pattadars, we have to take into consideration the really honest objections put forward by a section of the people. They seem to think that the tax burden is already heavy and should not be increased any further as it may affect production adversely. This is one ground. They have also put forward another reason, namely, that the cost of cultivation is rather high and the income is not sufficiently commensurate with the cost. As things are to-day, prices have a tendency to fall and there is no steady price level. There is nobody to assure a steady price level in the interests of larger production and to create an incentive in the minds of the agriculturists, whether they be big or small, to increase production. The bigger landholders who own large estates have a tendency to divide their estates which naturally become smaller units and so much so there will be fragmentation of holdings. There will not also be large-scale production.

8th May 1954] [Sri S. Venkatrama Ayyar]

These are some of the legitimate fears. Also, there is already a strong and persistent rumour that there is going to be some kind of a land reform with some sort of a ceiling on holdings and also the levy of an Agricultural Income Tax.

" These are the various arguments against the proposed levy of this surcharge on land revenue. But we must also look at the other side of the picture. Though the levy of this surcharge may not bring much revenue to make up the deficit in the Budget as referred to in the Statement of Objects and Reasons and in the Budget Memorandum presented by the Hon. the Minister for Finance, I would say that there will be a sort of psychological effect as I have already mentioned. We are also now having the National Five-Year Plan evolved by the Central Government where they have given top priority to agriculture by providing about 600 or 700 crores of rupees for irrigation and power projects and various other items. As I had occasion to read and as hon. Members also may know, the Union Finance Minister has insisted upon the States to provide sufficient funds by raising additional revenue and so prepare their Budget estimates as to see that the schemes set forth in the National Plan are completed to the benefit of all sections of people in the Indian Union and especially so in our agricultural State of Madras. So far as our State is concerned we are already having a deficit in our Budget. To increase our production we have to keep up to the targets as fixed in the National Plan. To implement the National Plan and to provide sufficient funds, the levy of this surcharge will form a basis on which we can show to the Central Government that we are making *bona fide* attempts to provide sufficient funds as far as it lies in our power.

" As it is, we will not be able to reach the target laid down in the National Plan nor will we be able to fulfil all the measures beneficial to the State as a whole within the estimated amount of about Rs. 22 crores to be spent this year and Rs. 25 crores to be spent during the year 1955-56. We have to provide sufficient funds this year. When we take this aspect of the matter into consideration, it is quite essential that we should have some additional revenue and this surcharge on land revenue is one such. It also does not affect the poorer sections but affects only people who own more than 50 acres of wet land. Taking Tanjore district, for instance, the average revenue per acre of land works out at Rs. 10 per acre. At this rate about 50 acres of land in a man's possession will not be subject to this taxation. Only persons owning more than 50 acres will come under the purview of this measure.

" More than all this, as I have already said, I view this levy of a surcharge from the psychological stand-point. A sort of social inequality is there and the interest of the poorer section has to be safeguarded in a sense by levying this surcharge only on the richer section. Of course, there may be only a very few people who come under this limit.

" While on this question of the levy of a surcharge on land revenue, I wish to invite the kind attention of the Government

[Sri S. Venkatrama Ayyar]

[8th May 1954]

to one other matter. Water-cess should not be taken into consideration in the levy of this surcharge. Land revenue is something entirely different from water-cess. The water-cess is purely a return for services rendered, namely, the provision of an assured supply of water for the dry areas. On the Cauvery-Mettur Project area where water-cess is levied, it comes to about Rs. 10 per acre. Now, I would respectfully submit that in the old delta area of Tanjore, the assessment is about Rs. 10 per acre. Adding this to the average water-cess of Rs. 10 levied in the Cauvery-Mettur Project area the average revenue per acre comes to about Rs. 20. Therefore even persons owning only 25 acres of land will be affected. On a rough basis persons who have got to pay Rs. 10 per acre as land revenue and another Rs. 10 as water cess will be liable to pay this surcharge if they own more than 25 acres of such land. This is unjust and illegal and I only want to show to the Government that this measure will give rise to a number of writ petitions just as the Government have had to face in connexion with assessment of land revenue of the lands taken over under the Estates Abolition Act. We have already had the sad experience of the High Court judgment going against the Government in that there should be no discrimination in the levy of land revenue assessment on private land as compared with ryotwari land in the ryotwari villages. I cited the instance of the Cauvery-Mettur Project area in the Tanjore district. I may mention that I had an occasion to read a paper on this subject which was submitted to the Hon. the Minister for Land Revenue by the ryots of certain villages in the Tirunelveli district. In that district on account of the supply of water from the Tambraparni Project the water-cess appears to be as high as Rs. 18 per acre and along with the land revenue of Rs. 12 per acre the total comes to about Rs. 30 per acre. In any event, water-cess is a separate thing. It should not be included along with land revenue for the purpose of levy of this surcharge under this Bill. In the Bill, 'land revenue' has been defined as 'public revenue due on land and includes water-cess payable to the Government for water supplied or used for the irrigation of land, but does not include any other cess'. To include water-cess along with land revenue will be unjust and it will affect even small pattadars in the Cauvery-Mettur Project area or for the matter of that in any area where water-cess is levied.

"Sir, I only wish to submit that this Bill seems to be the fore-runner of the future land reforms, for which we have been agitating, about ceilings on the holding of land and so on. I am sure that the next step in this direction will be a comprehensive land reform in the regime of the present Hon. the Chief Minister. With these words, I conclude my speech."

9-50
a.m.

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நில வருமான (சர்சார்ஜ்) மசோதாவானது எதோ சிறிய பரப்பு நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் வரி விகிதாசாரத்தில் பெரும் வித்தியாசம் இருப்பதாகவும், அந்தக் குறைபாட்டை நீக்குவதற்காகவும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த மசோதாவிலுள்ள

8th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

எல்லா செக்ஷன்களையும் படித்துப் பார்த்தால் சர்க்காரானது நிலப் பிரபுக்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு தேடுவதற்காக எடுத்திருக்கும் முயற்சியில் பாதி அல்லது கால் அளவு கூட ஏழைகளுக்கு நன்மை செய்வதற்கு முயற்சி எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த மசோதாவை நன்கு படித்துப் பார்த்தால் ஏதோ 500 ரூபாய் வாய்தா செலுத்துகிறவர்களுக்கும் அதற்குக் கீழ் வாய்தா செலுத்துகிறவர்களுக்கும் மட்டும்தான் விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதாக கனம் மந்திரி அவர்களும் மற்றும் சில அங்கத்தினர்களும் பேசும்போது மற்றவர்கள் அறிந்துக்கொள்ளும் வகையில் சொன்னார்கள். ஆனால், அது மாதிரி இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“இந்த மசோதாவின் மூன்றாவது ஷரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், ஒரு ஜில்லாவில் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் 500 ரூபாய்க்கு மேல் வரி செலுத்தினால் அவர்களுக்கு மட்டும்தான் சர்சார்ஜ் போடப்படும் என்று இருக்கிறது. ஆனால், அந்த ஜில்லாவிலுள்ள நிலங்கள் மட்டுமல்ல, இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய எல்லா நிலங்களுக்கும் செலுத்தக்கூடிய நில வரியின்மேல் சர்சார்ஜ் போடப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆனால், மூன்றாவது ஷரத்தை இப்பொழுது இருக்கிறபடி வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால், ஒரு ஜில்லாவில் ஒருவருக்கு 400 ரூபாய் வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களும், அதேமாதிரி மற்ற பத்து ஜில்லாக்களில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 450 ரூபாய் வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களும் இருந்தால், பத்து ஜில்லாக்களிலுள்ள நிலங்களுக்கு அவர் நாலாயிரம் ரூபாய்க்குமேல் நில வரி செலுத்துவார். ஆனால், சர்சார்ஜ் அவருக்கு விதிக்கப்படமாட்டாது, இந்த மசோதாவின் பிரகாரம்.

“நாலாயிரம் ரூபாய் வாய்தா கட்டக்கூடிய ஒருவருடைய நிலங்களின் பெறுமானம் சாதாரணமாக மதிப்பிட்டுப் பார்த்தாலுங்கூட, கிட்டத்தட்ட எட்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் இருக்கும். அதாவது, தஞ்சை நிலங்களாக இருந்தாலும் சரி, புஞ்சை நிலங்களாக இருந்தாலும், சரி, மானாவாரிப் புஞ்சை நிலங்களாக இருந்தாலும் சரி, கிணற்றின் உதவியைக் கொண்டு சாகுபடி செய்யக்கூடிய தஞ்சை நிலங்களாக இருந்தாலும் சரி, எட்டு லட்ச ரூபாய்க்குக் குறையாமல் மதிப்புள்ள நிலங்களாக இருக்கவேண்டும் நாலாயிரம் ரூபாய் நில வரி செலுத்தினால், அதேமாதிரி இன்னும் சில குறைபாடுகளும் இந்த மசோதாவில் இருக்கின்றன.

“நாலாவது பேர்களுக்கு கூட்டுப் பட்டா இருந்து—ரூ. 10 அல்லது ரூ. 20, அதற்கு கீழ்த் செலுத்துவதாக இருந்தால்—அதில் ஒருவர் வேறு இடங்களில் ரூ. 600-க்கு மேல் வாய்தா செலுத்தக்கூடிய நிலங்களை வைத்திருந்தால், கூட்டுப் பட்டாவில் இருக்கிற நான்கு பேர்களையும் இந்த சர்சார்ஜ் உட்படுத்துகிறது. மூன்றாவது ஷரத்தில் முதல் உதாரணத்தில் ஏ, பி, லி, டி ஆகிய நான்கு பேர்கள் கூட்டுப் பட்டாவில் வாய்தா செலுத்தினால், ‘ஏ’க்கு ரூ. 600 வாய்தா செலுத்தக்கூடிய வேறு நிலங்கள் இருந்தால், ‘ஏ’ம் மற்றவர்களும் இந்த சர்சார்ஜ் கட்டவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ரொம்ப பாதிக்கக்கூடிய விஷயம். இது அவசியம் திருத்தப்படவேண்டும்.

“நாலாவது, ஐந்தாவது உதாரணங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், அவைகள் விசித்திரமான முறையில் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

“நாலாவது உதாரணத்தின்படி, திருச்சி ஜில்லாவிலுள்ள ஒருவருக்கு ரூ. 504 வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களும், தஞ்சை ஜில்லாவில் ரூ. 50 வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களும் இருந்தால், ரூ. 554 வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களுக்கு சர்சார்ஜ் கட்டவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.

“ஆனால், ஐந்தாவது, உதாரணம் என்ன சொல்லுகிறதென்றால், திருச்சி ஜில்லாவில் ஒருவருக்கு ரூ. 490 வரி செலுத்தக்கூடிய அளவுக்கு நிலங்களும், தஞ்சை ஜில்லாவில் ரூ. 490 வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களும் இருந்து, ஆக மொத்தம் ரூ. 980 வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்கள் ஒருவருக்கு இருந்தபோதிலும், அவர் இந்த சர்சார்ஜ் விதிப்புக்கு உட்பட்டவர் அல்ல என்று சொல்லுகிறது.

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [8th May 1954]

“இதுமாதிரியான முரண்பாடுகள் anomalies இந்த மசோதாவில் இருக்கக்கூடாது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த ராஜ்யத்திலிருக்கின்ற பெருவாரியான நிலப்பிரபுக்களுக்கு வரி விதிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கம் உண்மையாகவே சர்க்காருக்கு இருக்குமே யானால், ஒவ்வொரு நபருக்கும் ராஜ்யத்தின் பல இடங்களில் இருக்கிற நிலங்களின் மதிப்பு எவ்வளவு என்பதையும், அந்த நிலங்களுக்கு செலுத்தக்கூடிய தீர்வை எவ்வளவு என்பதையும் தெரிந்து, வரி செலுத்துவதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களிடமிருந்து பெருவாரியான வரியை வாங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். வரி கொடுக்கச் சக்தியில்லாதவர்களிடமிருந்து வரியைக் குறைந்த அளவு வாங்கவேண்டும் அல்லது வரி தள்ளுபடி செய்யப்படவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒரு கொள்கையின் அடிப்படையில் மசோதா கொண்டுவரப்பட்ட வேண்டுமேயொழிய, ஏதோ சிலருக்கு exemption அளிக்கவேண்டும், குறிப்பிட்ட சிலரை இந்த சர்சார்ஜ் பாதிக்கக்கூடாது என்பதற்குப் பெரு முயற்சி செய்து இந்த மசோதா draft செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

“எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் ஒருவர் பேசும்போது, தண்ணீர்த் தீர்வையையும் நிலவரியோடு சேர்த்து, அதையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு சர்சார்ஜ் நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்று சொன்னார்கள். அது சரியல்ல. நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கு நீர்ப்பாசன வசதி வேண்டியிருக்கிறது. தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் அவர்களுடைய நிலம் நன்கு பண்படுத்தப்பட்டு, அதிகமான வரும்படி கிடைக்க அனுசூலமாக இருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடுவதற்கில்லை. ஆகவே, தண்ணீர்த் தீர்வையையும் நிலவரியோடு சேர்த்து, அதன்படிதான் சர்சார்ஜ் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். தண்ணீர் வசதியினால் நிலத்திலிருந்து அதிகமான வருமானம் கிடைக்கக்கூடிய செளகரியம் ஏற்படுவதினால், தண்ணீர் தீர்வையையும் நிலவரியோடு சேரக்காமிருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டிய அவசியமே கிடையாது. தண்ணீர் தீர்வையையும் சேர்த்துத் தான் சர்சார்ஜ் நிர்ணயம் செய்யப்படவேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“இந்த வரி விதிப்பினால் மக்கள் பிரமாதமாக கஷ்டப்பட்டு விடுவார்கள் என்ற முறையில் சில பத்திரிகைகள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கின்றன என்று ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். அந்தப் பத்திரிகைகள் சொல்வது பொய்ப் பிரசாரத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

“திருச்சி ஜில்லாவில் டெல்டாப் பிரதேசங்கள் என்றும், டெல்டா இல்லாத பிரதேசங்கள் என்றும் இரண்டு பகுதிகள் இருக்கின்றன. டெல்டா அல்லாத பிரதேசங்களில் ஒருவருக்கு 35 ஏக்கர் நஞ்சை நிலங்கள் இருந்தால், அவைகள் சுமார் ஒரு லட்ச ரூபாய் பெறுமானமுள்ளதாக இருக்கும். சாதாரணமாக, ஒரு ஏக்கரவுக்கு சுமார் ரூ. 7 வரையில் நிலத் தீர்வை செலுத்தவதாக இருந்தாலும், சுமார் ரூ. 250 செலுத்த வேண்டியிருக்கும் ஆகவே ரூ. 500 நிலத்தீர்வை ஒரு நபர் செலுத்த கிரூர் என்று சொன்னால், இரண்டு லட்ச ரூபாய் பெறுமானமுள்ள நிலங்களை அவருக்கு இருக்கின்றன என்று அர்த்தம். ஒரு ஏக்கரவுக்குக் குறைந்த பட்சம் எந்தவிதமான செலவும் இல்லாமல், நிகர வரும்படி சுமார் 14 கலம் நெல் கிடைக்கும். திருச்சி ஜில்லாவில் 48 பட்டணம் படி கொண்ட ஒரு மூட்டை நெல்லின் விலை ரூ. 15 என்று வைத்துக்கொண்டால், ஒரு ஏக்கரவுக்கு ரூ. 210 வரையில் நிகர வருமானம் கிடைக்கும். ஆகவே, இரண்டு லட்சம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள நிலத்திலிருந்து ரூ. 500 நிலத் தீர்வை செலுத்தக்கூடிய நிலத்திலிருந்து வருஷமொன்றுக்கு 14 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் நிகர வருமானம் கிடைக்கிறது. குறைந்த பட்சம் 13½ ஆயிரம் ரூபாய் நிகர வருமானம் வருகிறதென்று வைத்துக்கொண்டாலும், அப்படிப்பட்ட நிலங்களுக்குக் கட்டவேண்டிய நிலத் தீர்வை ரூ. 500-க்குக் கொஞ்சம் குறைவாக இருந்துவிட்டாலும்கூட இந்த மசோதாவின் பிரகாரம் சர்சார்ஜ் கட்டவேண்டியதில்லை என்று ஏற்படுகிறது.

8th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

• “ரு. 500-க்கு மேல் வரி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அதிகப்படியாக சர்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டியது ரூ. 32½ தான். பதினான்கு ஆயிரம் ரூபாய் வரும்படி வருகிற ஒருவர் வருஷ மொன்றுக்கு ரூ. 32½ தான் அதிகமாக சர்சார்ஜ் செல்லத்தவேண்டுமென்று சொன்னால், இதை ஒரு பெரிய பளு என்று சொல்லமுடியுமா? அதிக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் மீது அதிகமாக வரி போடுகிறோம் என்று சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதெல்லாம் வெறும் கூற்றே தவிர வேறொன்றுமில்லை. ஆகவே, இந்த மசோதாவின் எல்லா ஷரத்துக்களையும் சரியாகப் பரிசீலனை செய்து, இதுமாதிரியான அசம்பாவிதமான அம்சங்களையெல்லாம் நீக்கி, உண்மையாகவே வரி செலுத்தச் சக்தி உடையவர்கள் வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியாதபடி இந்த மசோதாவானது திருத்தியமைக்கப்படவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ஒரு பொதுக் குடும்பத்தில் எட்டு அல்லது பத்து பேர்கள் இருந்து, அவர்களுடைய நிலங்கள் ஒரே பட்டாவாக இருந்து, அவர்கள் ரூ. 600 நிலவரி செலுத்துவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு சர்சார்ஜ் உண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ஆனால், தனிப்பட்ட நபர் ஒருவர் ரூ. 450 நிலவரி செலுத்தினாலும் அவர் சர்சார்ஜ் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது.

“பத்துப் பேர்கள் ஒரே குடும்பமாக இருந்து ரூ. 600 நிலவரி செலுத்தும் போது, தனிப்பட்ட நபர் ஒருவருக்கு ரூ. 60 விகிதாசாரம் வருகிறது. அந்த ரூ. 60 க்கு ஒவ்வொருவரும் சர்சார்ஜ் செலுத்த வேண்டும். ஆனால் ரூ. 450 வரையில் நிலவரி செலுத்தக்கூடிய தனிப்பட்ட ஒருவர் சர்சார்ஜ் கட்டவேண்டியதில்லை என்று இந்த மசோதாவில் இருக்கிறது.

“இந்த மாதிரியான முரண்பாடுகள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம் அல்ல. இவைகளையெல்லாம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, வரியைச் சரியானபடி செலுத்தக்கூடியவர்களிடமிருந்து வரி வசூல் செய்வதற்கான ஏற்பாட்டை இந்த மசோதாவில் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“திருச்சி ஜில்லாவிலுள்ள நிலத்தின் மதிப்பைப்பற்றியும், அதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தைப்பற்றியும், அந்த நிலங்களின் மீது செலுத்தக்கூடிய வரி விஷயங்களைப்பற்றியும் நான் குறிப்பிட்டேன். இந்த ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலுள்ள எல்லா நிலத்திலிருந்தும் ஏறக்குறைய அதை வருமானம் வரும் என்று நினைக்கிறேன். வரி செலுத்தக்கூடிய விஷயமும், நிலத்தின் மதிப்பும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கும். யுத்த காலத்திற்குப் பிறகும், யுத்தத்திற்கு முந்தியும் இருந்த புள்ளி விவரத்தை வைத்துப்பார்த்தால் தெரியும். நஷ்டத்திற்கு ஒருவரும் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். நிலத்திலிருந்து வரும்படி கிடைக்கவில்லையென்று சொன்னால், நிலத்தை வைத்திருப்பதினால் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று சொன்னால், அவர்கள் நிலத்தை relinquish செய்துவிட்டிருப்பார்கள். அதாவது சர்க்காரிடம் நிலத்தை ஒப்படைத்துவிட்டிருப்பார்கள். ஒரு பைசாகூட சார்க்காரருக்கு வரி செலுத்த மாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தையும் சர்க்கார் கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, ஷரத்துக்களையெல்லாம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, இந்த மசோதாவைத் திருத்தியமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ஆகவே, எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த யோசனையைச் சொல்லுகின்றார்கள் என்ற காரணத்திற்காக இந்த யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்ற காரணகையு சர்க்கார் விடுத்து, ரூ. 500-க்குக் குறைவாக நிலவரி செலுத்தக்கூடியவர்கள் சர்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டியதில்லை என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ரூ. 200 நிலவரி செலுத்தக்கூடியவர்களும் சர்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டும் என்று இந்த மசோதாவில் திருத்தம் செய்யப்படவேண்டும்.

“ரூ. 50 ஆயிரம், ரூ. 60 ஆயிரம் மதிப்புள்ள நிலங்களிலிருந்து வரும்படி அடைகிறவர்கள் வருஷத்திற்கு ரூ. 30 முதல் ரூ. 50 வரையில்

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [8th May 1954]

அதிகப்படியாக சர்சார்ஜ் கொடுக்கும்படி சொல்வதானது பளுவாக இருக்க முடியாது. அதனால் அவர்கள் நஷ்டப்பட்டுவிடமாட்டார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த மசோதாவை மீண்டும் சரியாகப் பரிசீலனை செய்து, திருத்தியமைத்து, சரியானமுறையில் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, it is not at all desirable at this juncture to think of levying a surcharge on land revenue when we, as Congressmen, have been systematically opposing the periodical resettlements during the time of Britishers. Now we have before us a proposal to levy a surcharge on land revenue. As I have said on a previous occasion, this is but a thin end of the wedge and Government may go on increasing it year after year when once this Bill is passed. If we go on increasing the land tax, I am sure the agriculturists will be hard hit especially at a time when the cultivation costs have gone up without corresponding increase in the income. The production also, I am sure, will go down. Secondly, the Five-Year Plan envisaged by the Government of India also will not be pushed through as expeditiously as we expect. The big pattadars also will not be able to have large scale cultivation and consequently production will go down. My friend Mr. Ananta Pai was telling us that the agriculture industry was better than any other industry. I do not know how he came to that conclusion. I am sure the practical cultivator will say that agriculture has become very unproductive in these days. Take for instance my district of Chingleput. We have been having continuous failure of monsoon all these years and especially this year, when we had some rains and when we thought of pushing through vigorous cultivation, there was the insect pest, with the result that almost all the agriculturists including big pattadars have been put to very heavy losses. ‘The Mail’ in its valuable article, dated the 5th instant has contributed a paragraph on this proposed surcharge on land revenue. It says—

‘Taking for example wet and fertile areas, where the land revenue amounts to Rs. 20 or more per acre, a farm of 25 acres will be subject to the new surcharge. Usually such land represents a capital investment of Rs. 6,000 per acre, but the income from the holding, after paying the cost of cultivation, and the land revenue, is usually Rs. 100 or less an acre in the whole year a return of less than two per cent. In such cases the new charge will mean a permanent deficit in the landholder’s budget.’

I entirely agree with the above observation. My Friend Mr. Manali Kandasami who comes from Tanjore district, was saying that the big pattadars in Coimbatore district were getting at the rate of Rs. 200 per acre. (An hon. Member : ‘Rs. 300 per acre.’) All right I do not entirely agree with that statement. I happened to visit Coimbatore on many occasions. These Mirasdars are getting such rates only from garden lands. But it should be noted, in this connexion, that they have expended Rs. 10,000 to Rs. 15,000 by way of sinking wells and other improvements on their lands. The return they get hardly works out to Rs. 120 per acre. This does not even come up to the moderate interest of even 6 per cent on the capital outlay. That is the position in Coimbatore district.

8th May 1954] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

"I should like to mention, in this connexion, that this Bill in fact envisages the splitting up of joint family holdings. Let me quote in this connexion what 'The Hindu' editorial on this subject, dated the 6th instant, says. It says—

'The Bill must act as a powerful incentive to the breaking up of joint family holdings and the consequent multiplication of uneconomic holdings. The Government who are constantly preaching against this, must see how inconsistent, the likely effects of this Bill must be with the drift of their teaching.'

I agree with what 'The Hindu' says.

"Instead of the surcharge on land revenue, we can safely think of agricultural income tax. When small shopkeepers are in a position to render accounts to the officers of the Commercial Taxes Department and Income-tax Department, why should we think that the cultivator alone would not be in a position to maintain correct accounts. Therefore, I am of opinion that agricultural income tax can very well be thought of instead of this surcharge on land revenue. In fact, the Secretary to the Indian National Congress while submitting a memorandum to the Taxation Enquiry Commission has advocated the levy of agricultural income tax.

"I think both the Central and the State Governments are seriously contemplating upon introducing far-reaching land reforms. When that is the case, we have now before us this Bill seeking to levy a surcharge on land revenue. I do not know how much revenue this surcharge on land revenue will bring. That is also a point to be seriously considered. Therefore, I submit that the present Bill should be deferred till the whole question of land reform is taken up and seriously considered by a responsible Select Committee. With these words I resume my seat."

* SRI C. H. KANARAN :—“**ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സർ,** ഈ നിയമം മുമ്പാകെ പ്രാവശ്യം ഈ സഭയിൽ പരിചോധനയ്ക്ക് വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. അന്നു ഒരു സെലക്ട് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കുകയും ആ സെലക്ട് കമ്മിറ്റി അതിനെ സംബന്ധിച്ച ഹെരഡമായി ആലോചന നടത്തുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊരു സർച്ചാജ്ജ് ചുമത്തുന്നതിനുപകരം അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇൻകം ടാക്സ് ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിനും അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇൻകം ടാക്സിനു പകരമായി ഈ സർച്ചാജ്ജിനെ കണക്കാക്കാൻ പാടില്ലെന്നും ഈ അസംബിയിൽ എത്രയോ പ്രാവശ്യം പല ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഗവണ്മെന്റ് ഈ സർച്ചാജ്ജ് തന്നെ ഏറ്റെടുത്താൽ നീരുമനിച്ചതിനെ ആക്ഷേപിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റിനും അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇൻകം ടാക്സ് ചുമത്തിക്കൂടാ എന്നാണെന്നിടയ്ക്കു ചോദിക്കുവാനുള്ളത്.

10-8
a.m.

"ഇന്നുള്ള നികുതിസമ്പ്രദായത്തെ പരിശോധിച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ ആദായകരമായ ഭൂമിക്ക് കുറച്ചും ആദായമില്ലാത്ത ഭൂമിക്ക് ജാനിയും നികുതി ഈടാക്കിവരുന്നതെന്നു കാണാൻ സാധിക്കും. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുകയാണെങ്കിൽ, ഡ്രൈ, ലാൻറിനായാലും ശരി, വെററ് ലാൻറിനായാലും ശരി, റൗഡൻ ലാൻറിനായാലും ശരി ആദായമുള്ളതിന്നു കുറച്ചും ആദായമില്ലാത്തതിന്നു കൂടുതലും ഈ സർച്ചാജ്ജ് നികുതി പിരിക്കുന്നതെന്നു നിക്പ്രയാസം കാണാം. ആ വ്യത്യാസത്തെ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ സർച്ചാജ്ജ് ചുമത്തുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നുള്ള അസമത്വം കുറയ്ക്കി വലുപ്പിക്കുകയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

[Sri C. H. Kanaran]

[8th May 1954]

“എന്നാൽമുഖ്യ, ആദായമാണ് നികുതിയുടെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കേണ്ടതെന്ന് തത്വത്തെ ആദ്യം നിക്ഷേപിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആദായനികുതി ചുമത്തുമ്പോൾ കൃഷിക്കാർക്കു കണക്കുവെച്ചാൽ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. അതു കഠോര വകുവെച്ചു കൊടുക്കാം. പക്ഷെ കണക്കുവെച്ചു നൽകാൻ ഒരു ശീലം കൃഷിക്കാരന്മാർക്കുണ്ടെന്നു പറയാം. കൃഷി ചെയ്തവനെക്കുറിച്ചും അദായത്തെക്കുറിച്ചും ലാഭനഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും കൃഷിക്കാരന്മാരെന്ന പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സന്ദർഭം അതുകൊണ്ടുണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ട് അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇൻകം ടാക്സ് ആകട്ടെ അഭിലാഷനീയമായിട്ടുള്ളത്. അതിന്നു പകരമായിട്ട് ഈ സർച്ചാജ്ജിനെ കണക്കാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇൻകം ടാക്സിനെ പകരം സാർക്കാരികമായ ഒരു നടപടിയായിട്ട് ഇതിനെ കണക്കാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ നികുതിസമ്പ്രദായത്തെ പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചു അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇൻകം ടാക്സ് ഏല്പിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ അടിയന്തിരമായി എടുക്കണമെന്നാണ് എന്നിങ്ങനെ ഗവണ്മെന്റിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കാനുള്ളത്.”

“എന്നാൽ ഈ സർച്ചാജ്ജ് ഏല്പാടിനെ പൊതുവിൽ ഞങ്ങൾ സാധാരണ ചെലയുന്നതിനും ഒരു കാരണമുണ്ട്. കൂടുതൽ ധനികന്മാരായ ആളുകൾക്കു നികുതികെട്ടുന്ന ഒരു ഏല്പാടാണിത്. അവർക്കു കൊടുക്കാനുള്ള കഴിവില്ല. അതുകൊണ്ടു ആ തത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഞങ്ങൾ ഈ ബില്ലിനെ സാധാരണചെലയെന്നു.

“ഇതു മലബാറിനെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുമെന്നു സെലക്ട് കമ്മിറ്റിയിൽ തന്നെ പല അഭിപ്രായങ്ങളു വന്നിട്ടുണ്ട്. മലബാറിലെ കുടിയാന്മാരും ജന്മിയരും തമ്മിലുള്ള കരാറുകൾ എടുത്തു പരിശോധിച്ചാൽ വലിയ നികുതി എപ്പോഴും കുടിയാന്റെ ചുമലിലാണ് വീഴുന്നതെന്നു കാണാൻ സാധിക്കും. കരാറുപ്രകാരമുള്ള വാരം പാട്ടം മാറി മറ്റൊറ്റാട്ടത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥ സ്വീകരിക്കാത്തതിടത്തോളം കാലം വലിയ പിഴ നികുതി എപ്പോഴും കുടിയാന്റെ തലയ്ക്കു തന്നെയാണ് വീഴുന്നത്. ഈ നികുതി കുടിയാനെ ബാധിക്കാത്തതിനോടു വില നിർദ്ദേശങ്ങൾ പഴയ പൈലറ്റ് കമ്മിറ്റി കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. പക്ഷെ ആ ബില്ലു പിന്നെ ഈ അസംബ്ലി മുഖാമുഖം വന്നിട്ടില്ല. നിലവിടെനിന്നു കരാറുകാരന്മാരിൽ നികുതി വലുതായ് കുടിയാന്റെ തലയ്ക്കു വെച്ചുകൊടുക്കുമെന്നുള്ള സാധ്യതയുള്ളതല്ല. അതിലൊന്നുകാരനുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥ ആവശ്യമാണ്.”

“മറ്റൊന്നു പറയാനുള്ളത്. കുടിയാനു നിയമംതന്നെ എടുത്തുനോക്കിയാലും ഡെലാൻറിനും പുനഃകൃഷിസ്ഥലത്തിനും നികുതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് വാരം പാട്ടം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. നികുതിയുടെ രണ്ടരത്തിൽ മൂന്നരത്തിൽ എന്നിങ്ങനെയാണ് വാരം പാട്ടം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്കു നികുതിവലുത കുടിയാനെ സാരമായി ബാധിക്കുമെന്നുള്ളതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണ്. മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെ സ്ഥിതി ഇതാണെന്നു എന്നു എനിക്കു നിശ്ചയിച്ചില്ല. പക്ഷെ മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു തീർച്ചപ്പെട്ടു കാട്ടാൻ. ആ നിലയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ ധനികന്മാർക്കു നികുതികെട്ടുന്നതിന്നു പകരം സാധ്യമായ കുടിയാന്മാരെ ഞങ്ങളെന്ന ഒരു നികുതി ഏല്പാടാണിതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനെ തടയുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളും ഈ ബില്ലിൽ ചേർക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.”

“അതുപോലെതന്നെ ജോയിൻറ് പട്ട് നിലവിലുള്ള കുടുംബങ്ങളുടെ കാര്യവും. മലബാറിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും ഈ പ്രശ്നം നിലവിലുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. പട്ട് കൂടായിക്കിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വസ്തുക്കളുടെ അനേകം ഭാഗിച്ചുപോയിട്ടുള്ള അനേകം തറവാടുകളുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജോയിൻറ് പട്ടയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സർച്ചാജ്ജ് ചുമത്തുന്നതു ന്യായീകരിക്കത്തക്കതല്ല. ജോയിൻറ് പട്ട് നിലവിലുണ്ടെങ്കിലും ഫലത്തിൽ ഭാഗിച്ചുപോയിട്ടുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽ ഭാരം ഭാരക്കാർക്കും ഉള്ളതു എത്രയെന്നെന്നു നോക്കി അതിനൊരും നികുതി ചുമത്തണമെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അവസരത്തിൽ കൂടുതലൊന്നും പറയണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.”

10-16 a.m. SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR:—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I oppose this measure as it imposes an additional burden on agriculturists and as its introduction at this moment is inopportune. I say that it imposes an additional burden on agriculturists at this stage because there is a steep fall in the price

8th May 1954] [Sri E. L. Raghava Mudaliar]

of paddy and there is no reduction in the cost of cultivation commensurate with the fall in the price of agricultural produce. The measure is inopportune now because the Planning Commission is trying to solve the land problem and agrarian reforms, and the fixing of a ceiling on landholdings are being proposed. Further, the Taxation Enquiry Commission is carrying on an investigation into the tax structure and we do not know what taxes they will allot to the States. Levy of agricultural income-tax also is being talked about. For these reasons, I say that the levy of this surcharge at this moment is inopportune. The size of an economic holding has got to be fixed. The levy of this surcharge will result in fragmentation of holdings which again will result in the creation of many uneconomic holdings. At this time we should encourage agriculturists to produce more and more, as we are trying to make the country self-sufficient in food. There is a general depression in the agricultural market. The margin of profit in agriculture at this time is not very much and the landlords will not be able to pay the surcharge easily. Even if they are able to pay, it will be unwise to take anything extra from them. I think it will be better if the Government leave some margin with the cultivator, so that he may plough it back into the land, take to intensive cultivation and produce more food. Further, in judging the capacity of agriculturists to pay more taxes, we should take into account the net income from agriculture and not the gross income. In these uncertain times, it is unwise to levy a surcharge on landholders whose land revenue assessment exceeds 500 rupees. I do not think that the revenue that the Government may derive from the levy of this surcharge will be commensurate with the trouble and expenditure involved in its collection and the worry and annoyance caused to the people.

“The surcharge is proposed to be levied on water rate also. Already the existing water rate in some places is considered to be very high. With the addition of this surcharge, a landholder will have to pay twice the amount of the present land tax or at least fifty per cent more, irrespective of the fact whether he is having a margin of profit or not. In these circumstances, it will be more equitable to levy agricultural income-tax, as under it the assesses will have to pay tax on the actual net income, whether it be 3,000 or 4,000 or even 5,000 rupees.

“I object to this tax, as its levy at this moment is inopportune and I am glad that this view is supported even by the Members on the Government side.”

SRI S. DEIVASIGAMANY :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, we on this side of the House oppose this Bill as a matter of policy. As a matter of fact, we are opposed to the levy of any fresh taxation now as we feel that our people have been overburdened with taxes. It is my impression that the Land Revenue (Surcharge) Bill which has been placed before us is ill-conceived, defective, unjust and opposed to public policy. The common man expected from the Congress Government that the large landholdings would be parcelled

10-20
a.m.

[Sri S. Deivasigamany]

[8th May 1954]

out into small units and that he would be given an opportunity to become a small landholder and also to earn his livelihood. It was said during the election campaign that our land would flow with milk and honey. But what is it that we find? We find that the common man is still without any land in spite of the promise given by the Congress that the landless poor would be given lands free. We find that the condition of the poor man has not yet been improved at all. What we expected was large scale land reform and not a Bill of this kind. What does it matter whether a man pays Rs. 50 or Rs. 500 as land revenue if the extent of the holding remains the same. Our Prime Minister has come out with a statement that in India there must be large-scale land reforms. Sir, large landholdings must be parcelled out into small units and they must be made available to the common man. I can understand the Government coming forward to levy a sort of income-tax on the income from the holding and not a surcharge on land revenue, especially when the income from the land depends on uncertain factors and is likely to fluctuate due to failure of monsoons, premature death of cattle, failure of crops and destruction of crops by pests and insects. In these circumstances, I should think that, even though the Government may come forward with, what is called, a sliding scale of taxation, it is not going to be of any avail.

“It has been said by the Hon. the Finance Minister that the income that is expected from this surcharge on land revenue is a very negligible sum. But we must look at the reaction that this Bill will produce. It will only perpetuate the old system of rich landlords having large extents of land and the poor tillers of the soil having no lands and always being servile to the rich landlords. I, therefore, submit that in view of the statement made by the Prime Minister of India and also in view of the general feeling among the public, this Bill may be deferred and large-scale agrarian reforms may be introduced by the Government so that they may satisfy all sets of people and the public at large.”

SRI N. GOPALA MENON :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I am glad that the Government are not having any extravagant hopes regarding the revenue yield out of this legislation. All that they think is that it would fetch a sum of Rs. 6 lakhs a year.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“Rs. 7.7 lakhs per annum.”

* **SRI N. GOPALA MENON :—**“Even that, I think, is not a very big sum, considering the total revenues of the State, and this is not going to be a temporary measure designed for the purpose of tiding over a financial difficulty during the year. It is going to be, more or less, a permanent measure on the statute-book, with this difference that in the years to come the scale will be sliding, the exemption limit will be going down and the rate of surcharge will be going up. Now, what is the object of this legislation? The object of this legislation is purely socialistic. Hitherto, we have been taxing the land. Now, the Government in the Statement of

8th May 1954]

[Sri N. Gopala Menon]

Objects and Reasons attached to the Bill say that rate of assessment is not higher in the case of the richer classes than in the case of the smaller peasants and that, therefore, they want that the richer classes should be paying more. What I submit is that there must be some principle underlying legislation. If the object of this legislation is that the richer classes must be made to contribute more to the coffers of the Government, then this legislation will not achieve that. Moreover, this legislation will be wrong in principle. I shall now illustrate it, Sir. A person may own a land on which he is paying a revenue of, say, a thousand rupees. The land may also be encumbered either by his own act or by the act of his ancestors and he may have to pay a large amount by way of interest. Can we call him a rich man? Though he pays a thousand rupees as land revenue, he has got to pay probably three or four times that amount as interest to his creditors. To ignore his liabilities simply because he owns a land on which he pays taxes is wrong in principle, for when his liabilities are so huge, he ceases to be a rich man.

"Then, there are lands which are burdened with annuities and so on. A person writes a will, bequeaths a property to another and burdens that land by providing that the successor will have to pay hundreds or thousands of rupees out of the income from that land to his relations. Now, what happens? The man who owns a land, the man in whom the land vests, the man who has got to pay the revenue has got to shoulder the burden, but the benefit of the income from the land goes to the beneficiaries who are entitled to it. The idea underlying the Bill, as expressed in the Statement of Objects and Reasons, is that the richer classes should be made to pay more than the poorer classes. It is a good idea, no doubt. This is a socialistic legislation, as I said. The Government are, through this legislation, trying to march with the times by burdening the richer classes and pushing up the poorer classes. I agree, but when they have been hitherto taxing only the land and now when they want to tax a man who gets the income from the land, the only way in which they can, on principle, do it is to introduce an agricultural income-tax. This is not a new thing. I want here to quote one sentence of the great Gladstone who a hundred years ago, when he introduced his first Budget in Parliament, said—

"I conceive that it is unsound in principle to levy the revenue of the country in substance by a tax upon its property for I think the income is in the main the proper basis of taxation."

It is now accepted that the agricultural income must be taxed. Hitherto, the Government have been taxing the land. Now, they want to levy a tax on the person. When they do so, they have to see what his liability and net income are.

"What is the net income? It is said that the agriculturists are very innocent and are not well-versed in the art of keeping accounts. All these are trifling matters and have no substance. Because, even a poor betel-shopwallah is asked to keep accounts as per the Shop Assistants' Act and the General Sales Tax Act. Such people are also worried by the sales tax officials and are asked to produce this account and that account. As far as the agriculturists are concerned, their income is periodical and the expenses which they incur are

10-30
a.m.

[Sri N. Gopala Menon]

[8th May 1954]

also periodical. It is easy for them to keep accounts if only the Government adopt a rational system of levying a tax on agricultural income. I am opposed to the principle behind the present measure. If the Government are able to get a good income, say 50 lakhs of rupees, they will be in a position to give some substantial help and assistance to the people and they can be proud of this. Even then, I would say that they should have it as a temporary measure and not as a permanent measure on the statute-book. It is wrong in principle to do it. There are many difficulties which the people of this State are experiencing. Especially in the West Coast we do not have good roads and goods bridges. If the Government spend the money that they get from the levy from each district in that district itself, it will be something. The people will then know that the money that they have paid to the Government is only used for their benefit in the district and they will feel glad about it.

"It would be better for the Government, if they so desire, to appoint a Committee to go into the question of levying an agricultural income-tax. I think even a Committee is not necessary. Because, in so many other States in India and for the matter of that even in the neighbouring State of Travancore-Cochin, they have an agricultural income-tax. It is very easy to introduce such a measure in this State also, instead of introducing the present measure that is before the House. To say that the object of this legislation is to tax the person but in reality to tax the land, as is sought to be done in the present instance is not good in principle. There is no basis for doing this and it is also wrong to do it. If the Government really want to tax the person, they must go the whole hog and introduce agricultural income-tax. It would really be a very good source of income. Let the Government not do things in the manner in which they are doing which cannot be supported on any principle."

* SRI K. VINAYAKAM :—"Mr. Deputy Speaker, I generally agree with the measure that is brought before this House for discussion, but at the same time I am very much disappointed with the provisions contained in this Bill. In my view, this measure only touches the fringe of the problem and not the problem as a whole. We know agriculture is the very culture of our country and it is the stable industry from which the bulk of the population realize their income. If the Government had come forward with measures like the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, the Zamindari Abolition Act and such other measures, what was the basis for bringing forward such measures? The basis was that there was lot of agrarian unrest in the State and the income derived from agriculture was being amassed by a favoured few whereas the people who contributed to the realization of such huge incomes and who have toiled on the land under very great difficulties were denied their due share in the income. While the people who simply owned the lands got a large slice of the income derived from the land, the poor peasants who really worked very hard on the land and who were responsible for the owners' getting this large income were not given their proper share. I am sure this was the reason that compelled our Government to bring forward such good measures. Such being

8th May 1954]

[Sri K. Vinayakam]

the case, why should the Government come forward with a niggardly Bill like this which only makes the people outside believe that the Government are progressive in outlook. As a matter of fact, this Bill cannot solve the real problem; it only touches the problem. On the other hand, the Government must make bold to bring measures that will radically change the agricultural structure of our State. They must fix the maximum holding and must get as much as possible from the agricultural income, and should not be satisfied with levying a surcharge on land revenue as they wish to do under the present measure that is before the House. It is no use bringing in a measure to cover the deficit in budget. I think this State is faced with a deficit of Rs. 40 to 50 lakhs. To make up this deficit the Hon. the Minister in charge of Land Revenue has come forward with a proposal which will bring in only Rs. 7.7 lakhs. This can only be termed as a 'lip-sympathy measure', which neither affects the landlord nor goes to the succour of the poor cultivator. I shall now quote an example to clarify my views much better. Sir, imagine a person suffering from an acute disease like leprosy, and his whole body being contaminated with this deadly disease. To cure such a kind of deadly disease, radical treatment is necessary. Instead of undergoing a radical treatment, if he tries to cure the disease by applying certain palliatives, i.e., applying tincture of iodine or some plaster to certain parts of his body wherefrom blood or pus may ooze out, it will not at all cure his disease completely. A deadly disease requires a radical treatment. Temporary palliatives cannot cure deadly diseases. Similarly, our Government cannot solve the problem without bringing forward a radical measure. But, as they have now come forward with this half-hearted measure, it will only give the casual reader an impression that the Government are very progressive. The Government are not as progressive as they ought to be. They only try to get a very small slice from the huge income which the landlords derive. I can quote a few instances from the experience that I have gained in the Chingleput district. In that district, the zamindari system is supposed to have been abolished. But, I am sorry to observe that the Zamindari Abolition Act is only on the Statute Book. In actual practice, the zamindar continues to have control over his tenants though the lands are now with the Government. He retains control over the tenants in the sense that even now in some parts of Chingleput district, a tenant is asked to give what is known as 'Aminji kooli'. That is, the tenant is asked to do free service and the manure collected at the backyard of the tenant is taken away by the landlords. There are certain other anomalies which are still in existence in that district. There are people who are known as 'Ekaboga mirasdar', i.e., those who have both the *melwaram* and *kudiwaram* rights. No rights are vested with the tenants. I know instances where such mirasdars own lands to the extent of 400 to 500 acres and who get 10 kalams per acre as waram from the tenants. This waram may be 6 or 8 kalams also. It depends on the fertility of the land concerned. Previously one kalam used to be sold at Rs. 35. Now it is selling at Rs. 12. Even if the price is Rs. 10, the mirasdar will get an income of Rs. 100. In Vallipuram, Wazhuvathur and

[Sri K. Vinayakam]

[8th May 1954]

other places, I know from personal experience that the tenants are paying these landlords Rs. 100, whereas the landlords in turn pay to the Government as kist only Rs. 10. Even to the protagonists of zamindars in my district, it will be clear that the landlord makes an income of not less than Rs. 100 but pays Rs. 10 only as kist to the Government. It is said that this Bill is intended to cover such kinds of landlords. To what extent these landlords are affected by this Bill is the question that we will have to examine now. I know in many cases such landlords are not paying a large amount to the Government. In the places which I have already mentioned, there are families of such mirasdars. One brother is supposed to be a *strothriamdar* and has got patta in his favour. It is the family as a whole that is considered as landlord. What is the amount of income they get and what is the amount of tax that they pay to the Government?

10-40
a.m.

“ It is not more than ten per cent that they pay to the Government. Such people are not touched by this measure. I am staggered at the arguments put forward by the hon. Members Sri Ramaswami Mudaliar and Sri Raghava Mudaliar who are supposed to be progressive-minded people championing the cause of the poor. (Interruption by the hon. Member, Sri V. K. Ramaswami Mudaliar.)

Thank you. I can understand the idea behind such arguments if they advocate the abolition of landlordism. But they do not want that it should be disturbed under any circumstances.

“ The Surcharge Bill which is now under discussion is supposed to affect only certain classes of people. I can quote one more case, namely, that of lands given for betel leaf cultivation. These landlords let their lands out for betel leaf cultivation. I have known instances—the receipts are in my possession—where landlords get not less than Rs. 500 or Rs. 1,000 per acre of land where betel vines are grown. From time immemorial, the tenants have been paying this rent and they have not raised even the slightest objection. For they know, if they raise any objection, there will be an immediate change in the cultivator and the landlord would give away the land to some other tenant. For fear of this transfer of lands, the tenants have been putting up with this kind of hardship.

“ Sir, we have known that these landlords in villages possess pattas to the extent of 500 acres or so, and how do they get these lands in their possession? ”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up.”

SRI K. VINAYAKAM :—“ One minute, Sir. Coming to the Bill under reference, this Bill contains anomalous provisions in the sense that persons owning lands in different districts and not paying above Rs. 500 as land tax in any one district are exempt from this surcharge. There are so many other anomalies and when the Bill is considered clause by clause, I will express my views on them.”

SRI S. JAYARAMA REDDIAR :—“ கனம் உதவி சபாநாயக அவர்களே, இந்த மசோதாவின் பேரில் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அதிக சொத்துடையவர்களிடத்திலே வரிவசூல் பண்ணி,

8th May 1954] [Sri S. Jayarama Reddiar]

எண்ம எளியவர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்பதை அதாவது பொதுஜன நன்மையே, சர்க்காரின் கொள்கையாக ஒப்புக்கொண்டாலும் எந்த முறையில் வசூலிக்கப்படவேண்டுமென்பதை கவனிக்கவேண்டும். அந்த முறையில் வசூலித்தால் ஏழைகள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும். இந்த பில்லைப் பார்க்கும்போது இந்த பில்லைத் தயாரித்தவர்கள் இதுபற்றி சிந்திக்கவே இல்லை என்பது தெரிகின்றது. நான் இதுபற்றி பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த பில்லானது சென்ற நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பும், போன சட்டசபையிலும் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் கடைசி காலத்திலே கைவிடப்பட்டது. இப்போது மறுபடியும் இந்த பில் வந்திருக்கிறது. பாஸ் செய்யப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி பாஸ் செய்வதற்கு முன்பு சில திருத்தங்கள் செய்யவேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் இந்த சர்சார்ஜ் முறையானது மிகவும் தப்பான ஒரு முறை. பணம் வேண்டுமென்பதற்காக நஷ்ட மடைகிறவர்களையும் கட்டாயப்படுத்தி வரி வசூலிக்க இம் மசோதா கொண்டு வரப்படுகிறது என்று நண்பர் தோபால் மேனன் அவர்கள் கூறினார்கள். அந்த முறையிலேதான் நானும் இது தப்பான முறை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆதரவு கொடுக்கலாம்; கொடுத்தாலும்கூட இந்த முறையை சீக்கிரம் மாற்றி அமைத்து நல்ல முறையில் இன்கம்டாக்ஸ் வரி வசூலிப்பது போல் வசூலிக்கப்படவேண்டுமென்று கூறுகிறேன். வருமானவரியானது லாபம் வரும் காலத்தில் வசூலிக்கப்படுகிறது; நஷ்டமேற்படுகின்ற காலத்தில் விதிவிலக்களிக்கப்படுகிறது. அந்த முறையில் இதுவும் திருத்தியமைக்கப்படவேண்டும். இப்போதுள்ள சட்டப் படி லாபம் அடைகின்ற காலத்திலும் வரி வசூலிக்கப்படும். வருவாயில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்ற காலத்திலும் வரி வசூலிக்கப்படவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. மாடுகளுக்கு உணவு அதாவது விதை வாங்கவும் முடியாமல், நிலத்திற்கு உரம் வாங்குவதற்கும் முடியாமல் இருக்கின்ற நிலைமையாயிருந்தாலும் அப்படியிருக்கின்ற காலத்திலும் இந்த சர்சார்ஜ் வசூலிக்கப்படுகிறது. இதை நோக்குமபோது இது அனுபவ மில்லாத ஒருவரால்தான்கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“தஞ்சாவூருக்கு மேட்டூரிலிருந்து பாசனத்திற்கு தண்ணீர் வருகிறது. மழை பெய்தாலும், பெய்யாவிட்டாலும் அந்த ஜில்லாவுக்கு மட்டும் தண்ணீர் வசதி அளிக்கமுடிகிறது. மழை பெய்யாத காலத்தில் ஜில்லா மாதக் கடைசியில் அல்லது அதற்கு கொஞ்சம் தள்ளி பாசன வசதி அளிக்கப்படுகிறது. ஆனால் காட்டுப் பிரதேசத்தில் ஒரு ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்போருக்கு எந்தவிதமான வசதியும் கிடையாது. மழை பெய்யாத காலங்களில் அந்த நிலங்கள் வறட்சியுடன்தான் காட்சியளிக்கும். தவிர இப்போது பருத்தி விலை ஏறியிருக்கிறது; இன்னும் இதர தானியங்கள் விலையும் குறைந்தபாடில்லை. அவர்கள் எல்லாம் தங்கள் வாழ்க்கையை எப்படி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றே ஆச்சரியப்படவேண்டும். அவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை மெல்லாம் உணரவேண்டும். அப்படியிருக்கும்போது அவர்களிடத்தில் இந்த சர்சார்ஜ் வசூலிக்கப்படுவது முறையா என்பதை சர்க்காருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த மாதிரி முறையில் இருக்கின்ற இந்த வரியை இப்போது நாம் அவசரத்தில் கொண்டு வந்திருந்த போதிலும், தப்பான முறையில் அமுலாக்காமல், கொஞ்சம் புனராலோசனை செய்து, மற்றவர்கள் சொல்லும் யோசனைகளையும் கொஞ்சம் கவனித்து எல்லோருடைய ஆதரவையும் பெற்று ஒருமுகமாக பாஸ் செய்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த முறையில் நான் இதை ஆதரிக்கிறேன்; இப்பொழுதுள்ள முறையில் சற்று ஆட்சேபிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. திருத்தி அமைக்கவேண்டுமானால், அந்த முறையில் வரிவசூலிக்கவேண்டுமானால் சரியான கணக்கு வைக்கப்படுவதில்லை என்று சிலர் கூறினார்கள். ஐஹாறு ரூபாய்க்குமேல் இன்கம்டாக்ஸ் கட்டும் ஒவ்வொருவரும் கட்டாயம் கணக்கு வைத்திருப்பார்கள். ஏன் 200 ரூபாய்க்கு மேற்கொண்டு 500 ரூபாய்வரை செலுத்துபவர்களே நிச்சயமாக ஒழுங்கான கணக்கு வைத்திருப்பார்கள். இதுபற்றிய விஷயம் நண்பர் சுயம்பிரகாசம் அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஐம்பது ஏக்கர்

[Sri S. Jayarama Reddiar] [8th May 1954]

ராவுக்கு மேல் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் எல்லாம் ரூ. 500 கட்டுகிறார். அவர்கள் தங்களிடத்தில் கட்டாயம் ஒரு கணக்குப்பின்னை வைத்து நல்ல முறையில் தான் கணக்கை வைத்திருப்பார்கள். ஆகவே அந்த முறையில் அதாவது இன்கம்டாக்ஸ் முறையில் இந்த வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டுமே தவிர, இந்த முறையில் இருப்பது அவ்வளவு சரியானதல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய ஆதரவையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise with mixed feelings in having to speak about this Bill. I strongly feel even at the very outset that the Budget deficit could and should easily have been bridged by right-thinking measures of taxation which for some reason or other, the Government have not launched upon. It has been said oftentimes in this House that Agricultural Income tax is a very rational system of taxation and that it should have been brought up here long ago. In any democratic system where there is progressive taxation of the richer classes, the only sensible and justifiable method is to adopt the slab system which is current in the Income tax administration. There is the usual cheap argument that is adopted that ryots or peasants cannot maintain accounts. That is really fallacious, because we find in Coorg, in Travancore-Cochin, in Bengal, in Bihar and I do not know in what other States there is already the Agricultural Income tax in operation. When the ryots there can maintain accounts, when petty traders can maintain accounts, there is hardly any reason why accounts could not be maintained, if accounts should necessarily be maintained, by even small cultivators. On the other hand, what we find is when this Bill is brought forward, those vested interests want that agricultural income tax should be brought, but when really agricultural income tax measures are brought, I am fairly certain those richer classes would offer a stiff resistance.

“ Sir, I wish to mention that a far more sensible course is to bring in a comprehensive agricultural income tax measure instead of this sort of patchwork solution. Yet, another suggestion I wish to make even during my preliminary observations is that, in view of the fact that there is already on the Statute Book an enactment dealing with Estate duty, its applicability to Madras State in respect of agricultural land can be brought about immediately here and now, provided a resolution, as contemplated in the Constitution, is passed by this Assembly to that effect. But for reasons best known to the Hon. Ministers themselves, they have not sought to make the death duties or estate duties applicable to agricultural lands.

10-50
a.m. “ We have had, after the Parliament passed this Act, deaths of very rich men, millionaires, which would have brought in more than six lakhs of rupees already to the Government if only the resolution had been passed in time. It was the bounden duty of the Government to bring in a resolution to make the Act applicable to agricultural land. But on account of gross neglect, shall I say the Government failed to bring in such a resolution and thereby lost a heavy income.

“ Thirdly, Sir, I want to make a suggestion. The Supreme Court has decided that in respect of export articles, the Sales Tax Act is *ultra vires*. In Malabar and South Kanara where the

8th May 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

export trade in regard to coffee, tea, ginger and pepper is controlled by foreign firms, the trade has yielded them 19 lakhs of rupees. I have made enquiries about last year's income. It was 19 lakhs and we have lost this 19 lakhs and now think of a measure which even after State-wide application will fetch only six lakhs of rupees. The income is gone and the Government have not yet woken up to that reality. In fact, by an Ordinance—and it is not new for this Government to get Ordinances passed—if only those export commodities had been included in the list of Purchase Tax instead of Sales Tax, we would have got 19 lakhs of rupees. After all we have a Purchase Tax also already and there are several cases where this tax is levied. Then, Sir, who is it that has to pay this 19 lakhs? It is the foreign firms which export these commodities. There should have been no sympathy for these firms and according to me it is gross neglect on the part of the Government which cannot be tolerated. Instead of taxing the right source, the Government now come forward with a patchwork legislation like this. As a second best only, I welcome this. My friend, Mr. Gopala Menon said that this was a kind of socialistic legislation and it is absolutely for this reason I welcome it. Agricultural income-tax would be much better but in the absence of that I welcome this, although it is culpable neglect on the part of the Government not to have thought about it. Sir, in this connexion I must point out that this legislation will necessarily work some hardship in Malabar on account of the difference in conditions obtaining there. So far as the Malabar land-holders are concerned, the incidence seems to be very heavy because at the time of the Resettlement in Malabar, the assessment was fixed at a much higher level. Some consideration may have to be given to this factor.

“ Sir, I want to bring to the notice of the Government one another important circumstance, and it is this: Under the existing Malabar Tenancy Act, in respect of dry lands, fair rent is computed on the basis of assessment. This provision is rather vague because one does not know whether this surcharge will be included in the assessment for purposes of determination of fair rent. If it is included, say, on the interpretation of some courts, it will put the tenants to great hardship. Suppose a landlord pays an assessment of Rs. 500; this may be recovered from the tenants by way of fair rent. Some provision should be made to see that this does not happen. It is always thought that fair rent is payable even in respect of holdings. In such cases, contracts prevail. If under a contract, the tenant is liable to pay the land revenue, then the jenmi or the landlord may try to recover that from the tenant. There must, therefore, be clear, explicit and unambiguous provisions in the Act to see that under no circumstances tenants pay the surcharge.

“ I wish to make only these suggestions at this stage. I wish the Government had brought in a more useful taxation measure so that in a far more hearty manner the Opposition might co-operate with the Government in seeing that we place on the Statute

[Sri V. R. Krishna Ayyar]

[8th May 1954]

Book a truly socialistic and progressive structure of taxation instead of half-hearted measures which do not achieve any purpose but at the same time produce heart-burning on all sides."

DEPUTY SPEAKER:—"I reduce the time-limit to five minutes."

10-55 a.m. * SRI P. G. KARUTHIRUMAN:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, தயவு செய்து எனக்கு 10 நிமிஷம் பேச நேரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் நான் இந்த சர்சார்ஜ் மசோதாவினாலே நேரடியாக உண்மையில் பாதிக்கப்படுகிறவன். நான் சர்சார்ஜ் கொடுக்க வேண்டியவன் என்ற முறையில், நிலத்தைப் பயிரிடும் விவசாயி என்ற முறையில் அதை வரவேற்கிறேன். ஆகவே பொதுவாக இந்த வரி வசூலிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி குறைந்தது 10 நிமிஷம் பேசவேண்டுமென்று கேட்கிறேன்."

DEPUTY SPEAKER:—"தாங்கள் இது வரைக்கும் இம்மாதிரி பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கே ஒரு நிமிஷமாகிவிட்டதே."

SRI P. G. KARUTHIRUMAN:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சர்சார்ஜ் மசோதாவை அதாவது இந்த அதிகப்படி வரி சட்டத்தை இப்போது கொண்டுவந்ததற்காக இதை நான் ஆதரிக்க வில்லை. 1952-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 5-ம் தேதியே பொது பட்ஜெட் விவாதத்தில் இதை நான் வரவேற்றிருக்கிறேன். இதை எதிர் கட்சியினர் பலர் ஆதரித்தாலும்கூட பலவிதத் திருத்தங்களுக்கு காரணங்கள் அவர்களால் சொல்லப்படுகின்றன. இந்தப் பக்கத்திலிருந்தும் கூட சில திருத்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த வரியினால்தான் உணவு உற்பத்தி பெருகத் தடையாக இருக்கிறது என்று ஒரு சிலர் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் இந்த வரியை போடாவிட்டால் மட்டும் எப்படி அதிக உணவுப் பொருள் உற்பத்தி ஆகுமென்று தான் எனக்குத் தெரிய வில்லை. இதையேன் அவர்கள் உணரவில்லை? நான் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கந்தாயம் செலுத்தி, மேலும் மூலம் விதையும் வாங்கி பலவிதத்திலும் கஷ்டப்பட்டு பயிர்த்தொழில் நடத்துபவன். மிகச் சிறந்த பாசன வசதி உள்ள ஜில்லா என்று சொல்லும்படியான தஞ்சாவூர் ஜில்லாவாக இருந்தால் என்னால் இன்னும் நன்றாக நடத்த முடியும். ஒரு விவசாயி அதிகப்படியாக உழைத்துத் தான் பயிரிடும்படியான ஜில்லாவாகிய கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலிருந்து வருகின்றவன் நான். ஆனால் அது இங்கு சிறப்பாக கொண்டாடப்படுகின்றது. கோயம்புத்தூர் மிகவும் சிறந்த பயிர்த் தொழில் இடமென்றும், சொர்க்கப்பூமி என்றும் எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் சிலர் சொன்னார்கள். அங்கு விவசாய மக்கள் நன்றாக இருக்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு அவர்களுடைய உழைப்புதான் முக்கியமான காரணம். அங்கே அதிகப்படியான குத்தகை வசூலிக்கப்படுகிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் அங்கு அதிகமான விளைபொருள்கள் விளையுமினால் அல்ல, நீர்ப்பாசனத்திற்கும், பூமிமையச் சீர்திருத்துவதிலும் ஏராளமான உழைப்பும், பொருளும் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது. கோவை ஜில்லாவிலே சுமார் 10 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்கள் சாகுபடியாகின்றன. இந்த 10 லட்சம் ஏக்கர்களுக்கும் பாசன வசதி கிடையாது. எல்லாம் மானம் பார்த்த மானாபுரி பூமிகளே. அங்கெல்லாம் கிணற்று பாசனம் தான் பெரும்பாலும் செய்யப்படுகின்றது. யாராவது உண்மையில் அங்கு வந்து நேரில் பார்த்தால்தான் கிணற்றுப் பாசனத்தில் நிலைமையை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். புராணங்களிலே சொல்லப்படுகின்ற ஆதிசேஷனுடைய தலைமையப் பார்த்தாலும் பார்க்கலாம்; கிணற்றில் ஆயிரம் அடித் தோண்டினாலும் தண்ணீரைப் பார்ப்பது கடினம். இவ்வாறு தோண்டி கிணற்றுப் பாசனம் செய்வதற்கு அதிகப்படியான முதலீடு வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மாதிரியான கஷ்டமான சூழ்நிலை எந்த ஜில்லா விவசாயிகளுக்கும் இருக்கமுடியாது. அவர்களும் இந்த சர்சார்ஜினால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் இதற்கெல்லாம் இந்த புள்ளிவிவரங்களை நன்கு பார்க்க வேண்டும். வெறும் பிரசாரத்திற்காக எதிர்க்கட்சியினர் பேசலாமே ஒழிய,

8th May 1954] [Sri P. G. Karùthiruman]

உண்மை நிலவரத்தைப் பார்க்கவேண்டும். நம் மாகாணத்தில் 500 ரூபாய்க்கு மேல் 1,000 ரூபாய் வரை கந்தாயம் செலுத்துபவர்கள் 2,700 பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். 1,000 ரூபாய்க்கு மேல் கந்தாயம் செலுத்துபவர்கள் 900 பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே மொத்தத் திலே இந்த சர்சார்ஜ் மசோதாவினால் பாதிக்கப்படுபவர்கள் 3,600 பேர்கள் தான். நம் மாகாணத்தின் ஜனத்தொகை 360 லட்சம். இதில் வரி கொடுப்பவர்களைப் பார்த்தால் மிகவும் சொல்பம். இதைப் பார்க்கும்போது ஒரு சிலரே இதனால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது நன்கு புலப்படுகிறது. இந்த ஒரு சின்ன விஷயத்திற்கு விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை கூடாதா என்றுதான் கேட்கிறேன்? அப்படியே இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றினாலுங்கூட அதனால் அரசாங்கத்திற்கு வரும் வரும்படி சுமார் ஏழரை லட்சம்தான். இந்த ஏழரை லட்சத்திற்காக என் வரி போடுகிறீர்கள் என்று கேட்கலாம். எதிர்க்க வேண்டுமென்ற ஒரு மனப்பான்மையினால்தான் எதிர்க்கிறார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் கடமையை மறந்து விடக்கூடாது. அதை ஊர்ந்து நடக்க வேண்டும். அவ்வாறு நடப்பதினால், நாமும் அரசாங்கத்தினிடம் அதற்குப் பதில் இதைச் செய்யுங்கள், அதைச் செய்யுங்கள் என்ற உரிமையைக் கொண்டாடுகின்றோம். அதை மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகவே இந்த உரிமையை இப்பொழுது விட்டுக் கொடுப்பதுதான் நியாயம் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

“இப்போது விவசாயச் சீர்திருத்தம், நிலவரி சீர்திருத்தம் போன்றவைகளை கொண்டு வருவதால் சிலர் பாதிக்கப்படுவார்கள். அதிலே நாம் கவனம் செலுத்தக்கூடாது என்று சொல்லலாம். இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த நிலவரிச் சீர்திருத்தம் மிகவும் அவசியம். இதை பலர் ஒப்புக்கொண்ட போதிலும், இதிலே சில திருத்தங்களையும் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியுள்ளார்கள். அதன்படி மிராச்தாரர்களை எல்லாம் அதிகமான நிலங்களை வைத்துக்கொள்ளாதபடி தனித்தனியாக பிரித்துவிட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே பட்டாக்களை யெல்லாம் தனித்தனியே பிரித்து ஒவ்வொருவருக்கும் 5 ஏக்கர் பூமியாக பங்கிட்டுக் கொடுத்து விட்டால் மட்டும் உணவைப் பெருக்க முடியுமா? அப்பொழுதும் இருக்கும்படியான விவசாயிகள் லாபகரமாகவும், கவர்ச்சிகரமாகவும் உணவைப் பெருக்க வேண்டுமானால் உழைப்பு என்ற அடிப்படையில்தான் பெருக்க முடியும். ஆகவே இந்த மசோதாவால் நிலம் துண்டு போடப்பட்டு விடுமென்று யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை. ஆகவே எந்த முறையில் எடுத்துக் கொண்டாலும் இந்த நிலவரிச் சீர்திருத்தம் மிகவும் முக்கியமானதாகவே காணப்படுகிறது.

“20 வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் 100 ரூபாய் வரும்படி வரும். ஆனால் இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்திற்குப் பின்னால் எல்லாப் பொருள்களும் அதிகப்படியான விலை விற்பதால் ஒரு ஏக்கருக்கு 400, 500 ரூபாய் வரும்படி வருகிறது. இருந்தாலும் இப்போது உணவுப் பொருள்கள் விலை மட்டும் குறைந்து விட்டதால், சாகுபடி செய்கும்படியான உணவு உற்பத்திச் செலவுக்கு விற்கும்படியான உணவுப் பொருள்களின் வருமானம் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது. இருந்தாலும், இந்த 500 ரூபாய் கட்டணம் கட்டுகிறவர்கள் யார்? எத்தனை பேர்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே சுமார் 20 முதல் 30 ஏக்கர் வரை நிலம் உள்ளவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். கோவை ஜில்லாவிலே தாராபுரம், பல்லடம் போன்ற இடங்களில் 500 முதல் 600 ஏக்கர் உள்ளவர்கள் பாதிக்கப்படலாம். ஏற்கனவே இந்த மசோதாவால் 3,600 பேர்கள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்களென்று நான் சொல்லிவிட்டேன். ஆகவே 1 அல்லது ஒன்றரை ஏக்கர் நிலங்களை வைத்திருப்பவர்களை யெல்லாம் இது ஒன்றும் செய்யாது. ஆகவே மற்றொன்று சொல்லலாம். இதற்காக நிலமுடையோர் உடனே அவர் அவர்களுடைய நிலங்களை பல பாகங்களாகப் பிரித்துக்கொள்வார்கள் எனலாம். அதனால் இந்த சர்சார்ஜ் மசோதா செல்லுபடியாகாமல் உடைக்கப்பட்டு விடுமென்றும் கூறலாம். இந்து மத சட்டப்படி இந்து குழந்தைகளுக்கு பாகம் பிரித்துக்கொள்ளும் உரிமை இருக்கிறது. பொது உடமையைப் பற்றி பேசுகின்றவர்கள் இதைப்பற்றி சிந்திக்க வேண்டும்; கவனிக்க வேண்டும்.

[Sri P. G. Karuthiruman] [8th May 1954]

ஒரு இந்து குடும்பத்தில் ஒரு தகப்பனுருக்கு நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தால், அவர்கள் இஷ்டப்படி நான்கு பாங்களாக பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம் என்ற முறை பொது உடமைப் பேச்சின்றி இன்று ஏற்பட்டதல்ல. அந்தக் காலத்திலேயே இந்து மத சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் இந்த கோவை ஜில்லாவில் ஒரு ஏக்கர் நல்ல தோட்ட நிலத்திற்கு 100 ரூபாய் வரைதான் குத்தகை வசூலிக்கப்பட்டு வருகிறது.”

* **SRI N. RATHINA GOUNDER** :—“ On a point of information. இப்போது பேசுகின்ற கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேச்சிலிருந்து இந்த சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு முன்பே தன்னுடைய பங்கு பாங்களை ஜாக்கிரதையாகப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லப் படுகிறது. இது உண்மைதானா ?”

* **SRI P. G. KARUTHIRUMAN** :—“ நண்பர் அவர்கள் என்னை தெரிந்திருந்தும் இவ்வாறு சொல்லக்கூடாது. 15 வருஷங்களுக்கு முன்பே ஏன் குடும்பத்தில் ஞாயமாக பிரித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் நம் இந்து குடும்பங்களின் கணயத்திற்கும், கவுரவத்திற்கும் காரணமாக பாகம் பிரிக்கவிலை. இனிமேல் சூழ்நிலைகளின் காரணமாகப் பிரித்துக் கொள்வோம். இப்பொழுது இந்த நிலச்சீர்த்திருத்த சர்ச்சார்ப் மசோதாவில் நிச்சயமாக குறிக்கப்பட்டுள்ள சில உத்தரவுகளின் சூழ்நிலையை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதற்குள் நண்பர் தப்பிப் பிராயம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அதற்கு நான் மிகவும் வருத்தப் படுகிறேன்.

“கோவை ஜில்லாவிலே ஒரு ஏக்கர் பயிரிடுவதற்கு எவ்வளவு முதலீடு போடப்படுகிறது என்பதை கணக்கெடுத்துப் பார்க்கவேண்டும். எதிர்கட்சியினர் எதிர்ப்புக்கூற வேண்டுமென்பதற்காக சொன்னால் போதாது. உரங்களுக்கும், நீர்ப்பாசன வசதிகளுக்கும் அதிகமாக முதலீடு செய்யவேண்டும். கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் மற்ற ஜில்லாக்களைவிட அதிகமாக முதலீடு செய்வது நண்பர்கள் நேரில் பார்த்தால் நன்கு தெரியும். சந்தேகம் இருக்குமானால் தஞ்சாவூரிலே ஒரு ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தையும், கோவையிலே ஒரு ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தையும் நண்பர் கந்தசாமி அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு லாபத்தைக் கணக்கிட்டு பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன்.

“இந்த மசோதாவிலே சொல்லியிருக்கின்ற ஒரு வரியை உதாரணத்திற்கு படிக்கின்றேன். இரண்டாவது கிளாசில், ஒண்ணில் டெபனிஷன் ‘பி’ யில், இருக்கும்படியான பூமியை, கந்தாயம் கொடுக்காமல் வைத்திருப்பவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதன்படி கந்தாயம் கொடுக்காமல் எமாற்றுவதற்கு இது சௌகரியமளிக்கிறது. காரணம் நிலச் சொந்தக்காரர் மற்றொருவருக்கு பயிர் செய்ய நிலத்தைவிட்டு, வரும் வருவாயை இருவரும் பிரித்துக் கொள்வதே. ஆகவே **Landholders** என்பவர்களிடத்திலேயே நேரிடையாகவசூல் செய்வதற்கு இந்த திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த சந்தர்ப்பமளித்த கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

11-05
a.m.

* **SRI K. T. RAJU** :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நிலவரிமேல் விதிக்கப்படும் உபரிவரியை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். அதே சமயத்தில், ஏற்கனவே நாங்கள் எடுத்துக்காட்டியதுபோல, விவசாய வருமான வரி வசூலிப்பதுதான் மிகவும் நல்ல முறையாக இருக்குமென்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். சபை முன்பு வாத்திலிருக்கும் இந்த மசோதாவினால் பெரிய அளவுக்கு மிராசுதார்கள் பாதிக்கப்படுவார்களென்று சர்க்கார் தரப்பில் இருக்கக்கூடிய ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார். ரூ. 500-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்துபவரிடமிருந்துதான் இந்த உபரி வரி வசூலிக்கப்படுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏழை எளியவர்கள் மீதும், நடுத்தர வகுப்பினர் மீதும் போடப்பட்ட வரிகளை ஆதரித்த அவர், இப்பொழுது ரூ. 500-க்கு மேல் வரி செலுத்தும் ஒரு கூட்டத்தாருக்கு

8th May 1954]

[Sri K. T. Raju]

அனுதாபம் தெரிவிப்பதை நாங்கள் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மிராசு தார்கள் ஜில்லாவாரியாக செலுத்தும் கிஸ்தியின் மேல்தான் உபரிவரி விதிக்கப்படவேண்டுமென்று இந்த மசோதா கூறுகிறது. ஏற்கனவே கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ரங்கசாமி ரெட்டியார் எடுத்துக்காட்டியதுபோல், பலர் நிலங்களை வாடகைக்குவிட்டு அதை வியாபார முறையில் ஒரு தொழிலாக நடத்திவருகிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கருத்திருமனைப்போல் இருப்பவர்கள் விவசாயிகளல்ல. அவர்கள் பெரும்பாலும் சென்னை, கோவை போன்ற நகரங்களில் இருப்பார்கள்.”

SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“ On a point of information, Sir கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் என்னை விவசாயி அல்ல என்று சொன்னார். அவர் எந்த பூமியில் எவ்வளவு தூரம் விவசாயம் செய்கிறார் என்று தெரிந்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

SRI K. T. RAJU :—“ நான் கனம் அங்கத்தினரைப்பற்றி குறிப்பாகச் சொல்லவில்லை. அவர்களைப்போல் உள்ளவர்களைப் பற்றித் தான் சொன்னேன். தன் மனதே தன்னை உறுத்துகிறதுபோலும். அவர் சொல்லுகிற 3,000 பேர்களில் 2,800 பேர் விவசாயிகள் அல்ல. சென்னையில் வீடுகளை வாடகைக்கு விட்டு சம்பாதிப்பதுபோல், அவர்கள் தங்கள் பணத்தைக்கொண்டு நிலங்களை வாங்கி அவைகளை குத்தகைக்கு விட்டு பெரும் சம்பாதிக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் விவசாயிகள் அல்ல. அவர்கள் இந்த மசோதாவினால் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள். எங்களுடைய கோரிக்கை என்னவென்றால், ரூ. 250-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்துபவர்களுக்கூட இந்த உபரி வரியை கொடுக்கவேண்டும் என்பதே. எந்த வரிபோட்டாலும் எதிர்க்கட்சியினர் எதிர்ப்பார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இந்த மசோதா, வரி விதிப்பு முறையிலேயே ஒரு புதிய policy-ஐ பின்பற்றி புதிய திசையை நோக்கி காலடி வைத்திருக்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும். அந்த அளவுக்கு இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன். இதுவரையிலும் ‘குண்டுச் சட்டியில் குதிரை ஓட்டுவதுபோல்’, ‘எழை எளிய மக்கள் மீது சர்க்கார் வரிபோட்டு வந்தார்கள். யார் வரிப் பளுவைத் தாங்குவார்களோ யாரால் வரியைக் கொடுக்க முடியுமோ அத்திசையை நோக்கி சர்க்கார் போரவை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இந்தப் பாதையில் இது ஒரு ஆரம்ப முனை. இனிமேல் எழைமக்கள் மீது வரிபோடமுடியாது; அவர்களால் வரிப்பளுவைத் தாங்கவும் முடியாது. ரூ. 250-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்துபவர்களுக்கும் இந்தவரி போட்டால் அவர்கள் குடும்பம் நசித்துவிடாது, விவசாயமும் அழிந்துவிடாது. இன்றையதினம் அவர்களுக்கு வரக் கூடிய வருமானம் எவ்வளவு என்பது எனக்குத் தெரியும். சர்க்கார் ரூக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தை எப்படி செலவழிக்கவேண்டுமென்ற விஷயத்தில் எங்களுக்கு அபிப்பிராயமே இருந்தாலும், இம்மாதிரி யான முறையிலே இன்னும் தீவிரமாக, ரூ. 250-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்தக்கூடியவர்களிடமிருந்தும் இந்த உபரிவரியை வசூலிக்க இந்த மசோதா திருத்தப்படவேண்டுமென்றுதான் சொல்லுகிறோம்.”

“ இந்தச் சட்டம் வரப்போகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு, கூட்டுப்பட்டா தார்கள் ஒரு ரகசிய மகாநாடு கூட்டி, கூட்டுப்பட்டாக்களை எப்படி தனிப் பட்டாக்களாக்குவது என்பதற்கான திட்டங்களை வகுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். இந்த வரியினால் சர்க்காருக்கு ரூ. 6 லட்சம் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. மசோதாவில் இந்த வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்கு இடம்கொடுக்கக்கூடாது. ஜில்லா வாரியாக ஜில்லாமல், ராஜ்யம் முழுவதிலும் ஒருவருக்கு இருக்கக்கூடிய நிலங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அவர் மொத்தம் எவ்வளவு கிஸ்தி செலுத்துகிறாரோ அதன்மேல் உபரிவரி வசூலிக்கப்படவேண்டும். நாங்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தத்தின்படி ரூ. 250க்குமேல் கிஸ்தி செலுத்துபவர்களிடமிருந்தும் இந்த உபரிவரியை வசூலித்தால் இன்னும் சர்க்காருக்கு பல லட்ச ரூபாய்கள் கிடைக்கும். யாருக்கு வரி போட்டால் தாங்க முடியுமோ, யாருக்கு வரி போட்டால் அவருடைய தொழிலோ, குடும்பமோ, நசித்து விடாதோ அவர்கள் மீது வரிபோட்டு, எழை மக்க

[Sri K. T. Raju]

[8th May 1954]

எக்கும் நடுத்தரவகுப்பினருக்கும் வரி விலக்களிக்கவேண்டும். இதுவரையிலும் நமக்குத் தெரிந்தவரையில் இம்மாதிரி புதிய முறையில் வரி போட்டதே கிடையாது. இதைப்பற்றி ஸ்ரீ கருத்திருமன் 1952-ம் வருடம் ஜூன் 5-ம் தேதி சொன்னார். நாங்கள் 1950-லேயே சொல்லியிருக்கிறோம். சர்க்கார் தரப்பிலிருந்துகொண்டு வரப்படும் எந்த வரியையும் நாங்கள் எதிர்ப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எங்களைப் பொருத்தமட்டில் நியாயமான வரியை நாங்கள் ஆதரிப்போம். பெரும்பாலான ஏழை மக்களின் மீது போடப்படும் வரியைத்தான் எதிர்ப்போம். இந்த அடிப்படையில்தான் நாங்கள் சென்ற இரண்டு வருடகாலமாக இந்தச் சபையில் பேசி வந்திருக்கிறோம். இன்னும் அதிகமாக வரி போடவேண்டுமென்பதுதான் மசோதாவிலிருக்கும் குறைபாடு என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். இந்த அடிப்படையில் இந்த உரி வரியை விவசாய வருமான வரியாக்கக்கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிக்கொண்டு வந்தால் ஒரு சமயம் மழை பெய்யாமல் வருமானம் குறைந்தால், அதற்கு வரிவிலக்கு கிடைக்கும். ஜில்லா வாரியாகக் கணக்கெடுக்காமல் ராஜ்ய முழுவதையும் ஒன்று சேர்த்து அந்த அடிப்படையில் வரி விதித்தால், ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்கள் வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து அதிக வருமானத்தை எதிர்பாக்க முடியும். அவர்கள் இந்த வரி விதிப்பிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியாமல் வழிவகை செய்ய இந்த மசோதாவை திருத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

11-15
a.m.

SRI G. VAGHEESAM PILLAI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இந்த உபரிவரி மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசுகையில் ஒரே திருத்தங்களை மட்டும் சர்க்காரின் யோசனைக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“1952-ல் ரூ. 100-க்கு மேற்பட்ட கிஸ்தி செலுத்துபவர்களுக்கு surcharge விதிக்கவேண்டுமென்று ஒரு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. அதனால் அப்பொழுது ரூ. 100-க்கு மேற்பட்டு கிஸ்தி செலுத்தும் சிறிய மிராசதார்கள் பாதிக்கப்படும் நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் மசோதாவில் ரூ. 500-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்துபவர்களுக்குத்தான் surcharge விதிக்கப்படும் என்று சொல்லியிருப்பதால் நான் அதை ஆதரிக்கிறேன். இந்த மசோதாவுக்கு ஒரே திருத்தங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த வருஷம் நெல் விலை ஒரு மணங்கிற்கு ரூ. 8 வீதம் அதாவது 50 படி மூட்டை ரூ. 15, 16 ஆக இருக்கிறது. அந்த வரஷத்தின் நெல் விலை இறங்கும். இறங்கத்தான் வேண்டும். புண்ணாக்கு, chemical manures இவைகளின் விலை குறைய வில்லையாதலாலும், மற்ற விவசாயச் செலவும் அதிகமாயிருக்கப்பதாலும், இந்நிலையில் surcharge கொடுப்பது கஷ்டமாக இருக்கும். ஆகையால், நெல் விலை மணங்கிற்கு ரூ. 8-க்கு குறைந்தது விட்டால் surcharge வசூலிக்கக்கூடாது என்ற ஒரு clause இந்த மசோதாவில் இருக்க வேண்டும். எங்கள் பகுதியில் நெல்தான் விளைகிறது. ஆகையால் நான் நெல்லைப்பற்றிப் பேசுகிறேன். ஒரு ரூபாய்க்கு பட்டணம் படி 4 படிக்கு மேல் விற்கும் பொழுது surcharge-ஐ எடுத்து விடவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“என்னுடைய மற்றொரு திருத்தம் என்னவென்பதை அடுத்தபடியாகச் சொல்லுகிறேன். Land Revenue Remission Rules-படி ஒரு அணவுக்குக் கீழ் சாவி மகசூலிருந்தால் Land Revenue தள்ளிக்கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த மசோதாவில்கீழ், அப்படி தள்ளிக்கொடுக்கப்பட்ட கிஸ்துக்கு surcharge விதிக்கப்படவில்லை. Surcharge செலுத்தக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு 4 அணவுக்குக் கீழ் மகசூல் இருந்தால் surcharge விதிக்கப்படமாட்டாது என்ற ஒரு விதி இந்த மசோதாவில் சேர்க்கப்படவேண்டும்.

“விவசாயிகள் இந்த மசோதாவில் கண்டுள்ளபடி declaration களைச் சரியாக கொடுக்கவில்லையென்றால் அவர்களுக்கு இரண்டு வருட கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கவேண்டுமென்று ஒரு திருத்தத்தை நண்பர் ஒருவர் கொண்டுவந்திருக்கிறார். விவசாயிகள் மாத்திரம் சரியான கணக்குகளைக் கொடுக்கமாட்டார்களென்று அவர் ஏன் நினைக்கவேண்டும்? இந்த மசோதாவில் இருக்கிறபடியே, அப்படி சரியான statement-களைக் கொடுக்காத

8th May 1954] [Sri G. Vagheesam Pillai]

விவசாயிகளுக்கு ரூ. 500 வரை அபராதம் விதித்தால் போதாதா? விற்பனை வரி இல்லாத சமயத்தில் land revenue தான் நமது ராஜ்யத்தின் முக்கியமான வருமானமாக இருந்தது. விவசாயிகளிடமிருந்து கிடைத்து வந்த அந்த வருமானத்தைக்கொண்டுதான் அநேக காரியங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன.

“நான் சொன்ன இரண்டு திருத்தங்களையும் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த Surchage Bill-ஐ ஆதரிக்கிறேன்.”

SRI M. KALYANASUNDRAM—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இத்துடன் விவாதம் முடிவடைகிறதா? அல்லது எனக்குப் பிறகும் விவாதம் தொடர்ந்து நடக்குமா?”

DEPUTY SPEAKER :—“உங்களுக்குப் பிறகு கனம் மந்திரி அவர்களை பதில் சொல்லும்படி அழைக்கப்போகிறேன். ஏனென்றால் இன்றைக்கு ஒரு அரைமணி நேர விவாதம் வேறு இருக்கிறது.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இதைப்பற்றி கனம் சபாநாயகர் அவர்களிடம் சொன்னேன். இன்று பூராவும் பொது விவாதம் நடக்குமென்றும், திங்கட்கிழமைதான் ஷரத்துவாரியாக இந்த மசோதா பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் படுமென்றும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். அதன்படியானால் இன்னும் அதிக அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்றைக்கே இந்த மசோதாவைப் பாஸ் செய்துவிடவேண்டுமென்று அவசரப்படுத்துவது சரியல்ல.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“Sir, the understanding was that both the general discussion and also the clause by clause consideration will be taken up to-day. It was originally agreed that the general discussion would close at 11 o'clock and the Hon. Minister would be called upon to reply to the general discussion at 11 o'clock. But now the time for general discussion has been further extended to 11-30. As soon as the hon. Deputy Leader of the Opposition finishes his speech, the Hon. Minister may be called upon to reply and then we shall take up clause by clause consideration of the Bill.”

* **SRI S. SWAYAMPRAKASAM** :—“Sir, that understanding was arrived at yesterday because the Council was scheduled to meet on the 10th. The object of the Government to finish consideration of the Bill to-day was to give work to the Council on the 10th. Since we see from the newspapers that the Council has been called upon to meet only on the 13th there is no necessity to hurry through the Bill to-day itself. We can have the clause by clause consideration on Monday.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“There is no necessity to waste time simply because the Council has been called to meet only on the 13th.”

SRI S. RAMALINGAM :—“Sir, I object to the statement of the Hon. the Finance Minister ‘We should not waste the time’ of the House on the Bill.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“The hon. Member Sri Swayamparakasam said that because the Council had been called to meet on the 13th we could postpone consideration of the clauses to Monday and if the meeting of the Council had not

[Sri C. Subramaniam]

[8th May 1954]

been postponed it could be finished to-day itself. Simply because the Council had been called to meet on a later date, it does not mean we get more points to discuss."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" We cannot finish discussion on the Bill to-day and therefore clause by clause consideration has to be postponed to Monday. Why do you hurry through the Bill? We are not wasting time. On the other hand you have delayed the publication of the Bill and wasted the time and money of the Government."

* **SRI K. VINAYAKAM** :—" There is one more important reason, Sir, why it should not be hustled through. If it is hustled through then there will be left a general impression in the minds of the Members of the Opposition that not many Members were given a chance to speak on the Bill. Now to cut short the general discussion at this stage and to take up clause by clause consideration of the Bill, especially when hon. Members are suffering from a brain fog, it being 11-30, will not give sufficient opportunity to hon. Members to discuss the merits of the clauses."

DEPUTY SPEAKER :—" They will get the opportunity when the clauses are taken up."

SRI K. VINAYAKAM :—" But what about general discussion? "

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் சொல்லும் வாதம் சரியல்ல, பொறுத்த மானதும் ஆகாது. நேற்றையதினம், இன்றைக்கே இந்த மசோதாவின் பொது விவாதத்தையும், ஐரதேவாரியான பரிசீலனையும் வைத்துக்கொள்ள லாமென்ற முடிவுக்கு வந்தோம் என்றால் அதன் காரணம் இந்த மசோதா முக்கியமானது அல்ல என்ற காரணத்திற்காக அல்ல, மேல் சபை பத்தாம் தேதி கூடுவதாகவும், அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க ஒரு மசோதாவை அங்கு அனுப்பியாகவேண்டுமென்றும் கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்ன தாலும்தான் சர்க்காருக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தோடு, சர்க்காருக்கு இருக்கும் இடையூறை நீக்க வேண்டுமென்ற கருத்தோடு, அந்த உடன்பாட்டிற்கு வந்தோம். இந்தச் சபையின் நேரத்தை யாரும் வீணச் செய் விரும்பவில்லை. சபையின் நேரமும் பொன்னானது. அதைப் போலவே இந்த மசோதாவும் மிகவும் பொன் போன்றது. இதற்குப் பல திருத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திருத்தங்கள் அனுமதிக்கப்படுமா, அனுமதிக்கப்படாதா என்பதில் பல அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கின்றன."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" அபிப்பிராயபேதம் எதுவுமில்லை. "

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" அபிப்பிராயபேதம் எதுவுமில்லையென்று சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் சொல்லுகின்றார். இந்த மசோதாவைப் பற்றி அவர் கட்சியில் பலவிதமான அபிப்பிராயபேதங்கள் இருக்கின்றன. இம்மசோதாவின் அடிப்படைக் கொள்கையை நாங்களை படித்துப் பார்க்கும்போது எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் இன்று பூராவும் பொது விவாதம் நடந்தாகவேண்டும். நிறைய அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தாங்கள் பேசக் கூப்பிடவேண்டுமென்றும், பின்னர் தான் என்னைப் பேச அழைக்கவேண்டுமென்றும் நான் தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

8th May 1954]

• **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM** :—“ தங்களைப் பேச அழைத்திருக்கிறார். தாங்கள் பேசப் போகிறீர்களா, இல்லையா ? ”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ இவ்வளவு உஷ்ணமாகவும், இந்த மசோதாவை இன்றைக்கே பாஸ் செய்தாகவேண்டுமென்றும் சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் சொன்னால் நான் பேசவே யில்லையென்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன். ”

DEPUTY SPEAKER :—“ Let me hear what the Hon. the Leader of the House has got to say. ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, the hon. the Deputy Leader of the Opposition has been called upon by you to speak now. We would like to know if he is making his speech or not. ”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ If the idea is to push through the Bill to-day, I am not speaking. ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I would make a suggestion to the Chair, Sir. The general discussion may go on till 11-30 and then the Hon. Minister may be asked to reply to the discussion. ”

SRI M. PALANIYANDI :—“ Sir, yesterday the Hon. Speaker said the half-hour debate on homeopathic medicine would be taken up to-day. ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ That is at 12-30. ”

DEPUTY SPEAKER :—“ Then, I will call hon. Member Vadivelu to speak now. ”

SRI S. VADIVELU :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய விவாதத்தில் இருக்கும் நிலவரி மசோதாவை நான் ஆதரிப்பதோடு நான் சர்க்காரை ஒன்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதாவது இன்றைக்கு பல நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகள் மாகாணம் பூராவிலும் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நிரந்தரமான பாதுகாப்பு அளிக்கும் ஒரு விரிவான நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து அவர்களுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ”

“ இன்றைக்குத் தஞ்சாவூர் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதனுடைய முழுப் பயனையும் விவசாயிகள் அடைய முடியாதபடி அங்குள்ள மிராசதார்கள் பல தடைகளை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய குறைந்தபட்ச கூலியைக் கூட கொண்காமல் பலயிடங்களில் அவர்களை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் சர்க்கார் தக்க பாதுகாப்பு அளிக்குமென்று உத்தரவாதம் அளிக்கவேண்டுமென்றும் இச்சமயத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்றையதினம் நம் மாகாணத்தின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறதென்றால் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும் விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. நசித்துக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளின் குடும்பம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. இந்த நிலைமையை இப்படியே வளரவிட்டுக் கொண்டே போனால் இதன் முடிவு என்ன ஆகுமென்று சொல்லமுடியாது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த, அவர்களது பொருளாதார நிலைமையைச் சீர்படுத்த உடனடியாக இந்தச் சர்க்கார் ஏதாவது நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தாகவேண்டும். வெறும் வரியைக்கொண்டு வருவதால் மட்டும் போதாது. எதிர்க்கட்சியில் இருக்கக்

[Sri S. Vadivelu]

[8th May 1954]

கூடிய அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் எந்த வரியைக்கொண்டு வந்தாலும் எதிர்ப்பார்கள் என்று சொல்லும் வாதம் சரியல்ல. இந்தமாதிரியான வரியைப் போடவேண்டுமென்று நாங்கள் வெகு காலமாகவே சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இப்பொழுது இதைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதற்காகப் பாராட்டுகிறோம். அதைப்போலவே நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக்கொண்டு வரவேண்டுமென்பதை நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். ஆகையால் நிதி மந்திரி கனம் ஸ்ரீ சபிரமணியம் அவர்கள் அடுத்த கூட்டத்திற்குள்ளாக நிலச்சீர்திருத்த மசோதா ஒன்றைக்கொண்டு வருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற திருத்தத்தை நான் பலமாக ஆதரிக்கிறேன். அதற்கு முக்கியமான காரணம் இந்த மசோதாவிற்கு பல திருத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவு ரூபாய்க்கு மேல் வரி விதிக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அடிப்படை ரூபாய் விகிதத்தைக்கூடக் குறைக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு சிலர் உயர்த்தவேண்டுமென்றும் யோசனை சொல்லுகிறார்கள். வரி விகிதத்தை உயர்த்தவேண்டுமென்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய திருத்தம் இருக்கிறதே அதற்கு கவர்னரின் முன் அனுமதிவேண்டுமென்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 20-வது ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் பிரச்சனை இச் சபையில் விவாதத்திற்கு வரும் சமயத்தில் அதைப்பற்றி நான் விரிவாக விவாதிக்கிறேன். எப்படியிருந்தாலும் இந்த மசோதாவை மீண்டும் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விட்டால் மிகவும் நன்றாக இருக்குமென்றும், அது சர்க்காருக்கு உதவியாகவே இருக்குமென்றும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். எதிர்க்கட்சியினருக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததாகவும் இருக்குமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். கொள்கை சம்பந்தப்பட்டமட்டில் இந்த மசோதாவை நாங்கள் எதிர்க்கவிலையென்பதை பட்ஜெட் பிரச்சு கத்திலேயே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். இன்றைக்கு எதிர்க்கட்சியிலிருந்து பேசியவர்களும் கூட இந்த மசோதாவை ஆதரித்தே பேசியிருக்கிறார்கள். அதோடு வரி விதிப்பை உயர்த்தவேண்டுமென்றும் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவிற்கு எங்களுடைய ஆட்சேபனை யென்ன வென்பதை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இந்த மசோதாவினால் சர்க்காரின் நோக்கம் பூரணமாக நேரது என்பது என்னுடைய தாம் மையான அபிப்பிராயம்.

(At this stage Mr. Speaker resumed the Chair.)

“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, துரதிருஷ்டவசமாக, இன்றையதினம் பெர்து விவாதம் மாத்திரம் நடக்கட்டும், திங்கட்கிழமை அன்று ஷரத்துவாரியாக இதைப் பரிசீலனை செய்யலாமென்று சொன்னதற்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இணங்கவில்லை.”

MR. SPEAKER :—“மனமிருந்தால் இன்றைக்கே முடித்துவிடலாம். நீங்கள் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும்.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நாங்கள் சர்க்காருக்கு ரொம்பவும் விட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டேதான் போகிறோம் என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். குறிப்பாக பத்தாம் தேதி மேல் சபை கூடுகிறது. ஆகவே அதற்குள் இந்த மசோதாவைப் பால் செய்யவேண்டுமென்று சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் கேட்டுக்கொண்டதற்கு, இந்த மசோதா கெஜட்டில் பிரசுரமாகி 6 நாட்கள் ஆகாதிருந்தபோதிலும் கூட சபையில் பிரேரிக் அனுமதி யளித்தோம். எங்கள் பேரில் மக்கள் ஏதாவது குற்றம் சாட்ட இருக்கிறார்களென்றால் அது நாங்கள் இந்தச் சர்க்காருக்கு ரொம்பவும் விட்டுக்கொடுத்துக் கொண்டே போகிறோம். என்ற குற்றத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமிருக்க முடியாது. சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் துரதிருஷ்டவசமாக நாங்கள் சொல்வதன் உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளாது இன்றைக்கே பொதுவிவாதமும், ஷரத்துவாரியான பரிசீலனை

8th May 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

யும் நடந்தாகவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள். நான் மேலே பேச வேண்டுமென்றாலும், இந்த விஷயத்திற்கு ஒரு முடிவு தெரியவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ நீங்கள் மனது வைத்தால் இந்த விஷயம் ஒரு நிமிஷத்தில் முடிந்துவிடும்.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் மனது வைத்தால்தான் இவ்விஷயம் உடனே தீரும். (சிரிப்பு.)

“ இன்னும் பல அங்கத்தினர்கள் பேச வேண்டுமென்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களும் பேசுவதற்கு அவகாசம் கொடுக்கும்படி உங்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ இந்த மசோதாவின்மீது பொது விவாதத்தை இன்றைக்கு முடித்து, திங்கட்கிழமையன்று ஷரத்துவாரிப் பரிசீலனை செய்து, திங்கட்கிழமையன்று இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றிவிடலாம். அப்படிச் செய்வதினால் மேல்சபைக்கு இந்த மசோதா போவதற்கும் யாதொரு இடையூறு இருக்காது. சர்க்கார் கட்சித் தலைவருக்கு அது இஷ்டமில்லாவிட்டால், அவர் பேசுவதற்கு கந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டாம். அவர் சொன்னதையே அவர் வற்புறுத்துவாரானால், கண்டிப்பாக அவர் சொல்லக்கூடியது நிறைவேறுது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.”

MR. SPEAKER :—“ வற்புறுத்தல் ஒன்றுமில்லை. There should be ‘give and take’ on both sides. Whenever the Government want the Opposition to help them, they should come forward to help the Government.”

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—“ I would like to know what understanding was reached yesterday.”

MR. SPEAKER :—“ It was that it should be finished to-day.”

* **SRI S. SWAYAMPRAKASAM** :—“ Sir, I wanted to conform to the rules. Rule 79 says that the Bill must be taken up after the expiry of six days from the date of publication of the Bill. No doubt, the Speaker has discretion to waive this notice. The Leader of the House said that the Council was meeting on the 10th and if this Bill was not finished to-day, there would be no work for the Upper House on the 10th. For that reason, I said I was prepared to go on with the consideration of the Bill and finish it to-day, the general discussion and the clause by clause consideration. But this morning I saw in the newspapers that the Council has been called to meet only on the 13th. Under these circumstances I feel there is no hurry about the Bill. Now we have sufficient time. We can discuss the matter elaborately and we can finish the Bill on Monday. If the Council meets on the 10th, we should hurry up consideration of the Bill. The Council is meeting on the 13th only and we suggest the Bill could be finished on Monday. On that account, the Hon. the Leader of the House is not privileged to say that we are wasting the time of the House.”

* **DR. K. B. MENON** :—“ There seems to be a lot of unrest among the Opposition Members about the time given for hon. Members to speak on the Bill. This is one of the most important

[Dr. K. B. Menon]

[8th May 1954]

Bills that have so far come up before the House during this session. I request the Hon. Speaker and the Hon. the Leader of the House to make some concession in regard to this Bill and give some more time to the Opposition Members to speak. 'The Opposition Members get on the average, as I said before, only 10 minutes in one whole year.'

MR. SPEAKER :—" There is too much repetition in the speeches, I am told by the Deputy Speaker."

DR. K. B. MENON :—" On this particular Bill only one Member from our party could speak. Not even a second Member got a chance to speak on this Bill. I suggest, therefore, that more time should be given for the consideration of this Bill."

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி தங்கள் முடிவு என்ன என்று தெரிந்தால் பரவாயில்லை."

MR. SPEAKER :—" It is not possible, I think, to finish the clause by clause consideration of the Bill also to-day itself. We have only an hour before us. Therefore, I think it must be carried to Monday."

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" அப்படியானால் மற்ற அங்கத்தினர்சளைக் கூப்பிடும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்."

MR. SPEAKER :—" 12 மணிவரையில் அங்கத்தினர்களைப் பேச அனுமதித்துவிட்டு, 12 மணிக்கு கனம் மந்திரி அவர்களைப் பேச அனுமதிக்கப் போகிறேன். Let us have the second reading finished to-day so that we can take up the consideration of the Bill, clause by clause, on Monday."

11-30 a.m. SRI M. PALANIYANDI :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று ஆறாம் கட்சி கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசும் காலத்தில், உண்மையாக இந்த நாட்டிலே உள்ள ஏழை மக்களுக்கு, சாதாரண பாமர மக்களுக்கு, அத்தியாவசியமான நிலப் பிரச்சினையை இந்த சர்க்கார் தீர்த்துவிட்டதாகச் சொல்லமுடியாது. ஏதோ இன்று பெரும் மிராச்தார்களுக்கு வரி போட்டு விட்டோம் என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்களே தவிர, பெரு நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு சாதாரணமாகக் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அதற்குத் தக்க முறையில் வரி விதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. விவசாய வருமான வரி விதிப்பதற்கு என்ன தடை இருக்கிறது? விவசாயிகள் கணக்குகளை வைத்துக்கொள்ளுவதற்கு முடியாது என்று சொன்னால், அது தகுந்த காரணமாக இருக்க முடியாது. சென்ற ஆண்டில், உணவுப் பொருள்களின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்ததன் காரணமாக பெரு மிராச்தார்கள் எவ்வளவு லட்சக் கணக்கான ரூபாய்களை சம்பாதித்தார்கள் என்று தெரியுமா? இன்னும் கூட தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள் எப்படி சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிந்த விஷயமே. இருந்தாலும் கூட, இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் மசோதாவின்படி ரூ. 500-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்தும் நிலச்சுவாந்தார் ரூபாய்க்கு இரண்டை முதல் எட்டை வரை நிலவரி சர்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது சர்வ சாதாரணமான ஒரு வரி விதிப்பே தவிர, வேறொன்றுமில்லை. அவர்களால் இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க முடியும். பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள் இந்த சர்சார்ஜ் மசோதாவினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். என்னென்றால், அவர்களிடம் குத்தகைக்கு நிலத்தைப் பயிரிடும் சாதாரண விவசாயிகளிடமிருந்து ஒரு மூட்டை அல்லது இரண்டு மூட்டை தானியங்களை அதிகமாக வாங்கிக்கொண்டு, இந்த

8th May 1954]

[Sri M. Palaniyandi]

சார்ஜை அரசினருக்குக் கொடுத்து விடுவார்கள். ஆகவே, இந்த மசோதா வாண்டு பெரு நிலச் சுவாந்தார்களைப் பாதித்துவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது.

“அரசினர், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள நிலப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு முன்வரும்போது, பெரு நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு தக்க வரி விதிப்பதோடுமட்டுமல்லாமல், சாதாரண நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு வரிச் சலுகை கொடுக்கும் அளவுக்குத்தான் வரி போடவேண்டுமே தவிர, அவர்கள், இது மாதிரி வரி போடுவதன் காரணமாக நிலப் பிரச்னையைத் தீர்த்து விட்டதாகச் சொல்லமுடியாது. பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள் மீது வரி போட்டு விட்டோம் என்றும் சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டிருக்கமுடியாது. ஆகையால், விவசாய வருமானத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு, இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்தால் இன்னும் அதிகமான தொகையை மிராசதார்களுடமிருந்து சர்க்கார் பெற முடியும். இப்போது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் மசோதாவின் மூலமாக சுமார் 6 அல்லது 7 லட்சம் ரூபாய்தான் கிடைக்கிறது. ஆகையால், விவசாய வருமான வரி விதிப்பைக்கொண்டு வருவதற்குத் திட்டமிடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“ஏகரா ஒன்றுக்கு சராசரி ரூ. 15 அல்லது ரூ. 20 நிலவரி என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். சுமார் பத்து ஏகரா நிலத்திற்கு சாதாரணமாக விளைச்சல் வந்தால் ரூ. 3,000 வரை கிடைக்குமென்று நம்புகிறோம். ரூ. 3,500-க்கு மேல் வருமானம் வந்தால் வருமான வரி போடப்படுகிறது. சாதாரண சில்லரை வியாபாரிகளுக்கு கூட விற்பனை வரி போடப்படுகிறது. வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரர்கள் கூட கணக்குகள் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ரூ. 3,500-க்கு மேல் வருமானம் இருப்பவர்கள் வருமான வரி செலுத்திறார்கள். அதைபோலவே ஆயிரக்கணக்கான, நூற்றுக்கணக்கான ஏகரா நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு வருமானம் வருகிறதென்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால், பெரிய மிராசதார்கள் எவ்வளவு வருமானம் அடைகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியும். விவசாயத்திலிருந்து மிராசதார்கள் ஏராளமான லாபத்தை அடைந்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஏன் அவர்களுக்கு விவசாய வருமான வரி போடக்கூடாது என்று கேட்கிறோம்? தோழர் ஸ்ரீ ரங்கசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், ரூ. 37 அல்லது ரூ. 40, அல்லது ரூ. 100 வரையில் சர்சார்ஜ் கொடுப்பதால், அவர்கள் மிகவும் பிரமாதமாக பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள், நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல், மிராசதார்கள் சர்க்காருக்குச் செலுத்த வேண்டிய சர்சார்ஜ் தொகையை எப்படியாவது வாரம் குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து வசூல்செய்து விடுவார்கள். இது ஒரு புறமிருக்க, சர்க்காருக்கும் இந்த வரியினால் எதிர்பார்த்த அளவுக்காவது வருமானம் வருமா என்பதும் சந்தேகமே. ஏனென்றால், உதாரணமாக, ஒரு நபருக்கு ஒரு ஜில்லாவில் ரூ. 490 வரை நிலவரி செலுத்தக்கூடிய அளவுக்கு நிலம் இருந்து, அந்தத் ஜில்லாவிலும் நிலம் இருந்தால், அந்த நபர் சர்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டியதில்லை என்ற முறையில் மசோதாவில் ஐரத்த காணப்படுகிறது. இதைப் போன்ற சிறுசிறு குறைபாடுகளை நீக்கி, இந்த மசோதாவை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, திருத்தியமைக்கவேண்டும். இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மசோதாவானது முதல் படி என்று மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். முதல் படி மட்டுமல்லாமல் இன்னும் பல படிகள் முன்னேறவேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்கின்றோம். விவசாய வருமான வரி சட்டம் கொண்டு வந்தால் அதன் மூலமாக சர்க்காருக்கு அதிக வருமானம் கிடைக்கக் கூடும். சர்க்காருக்கு மேலும் அதிகமான வருமானம் வரக்கூடிய மரண வரிச் சட்டம் கொண்டுவரப்படவில்லை. பல கோடஸ்வர்கள் இந்த வரி செலுத்தக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்று தோழர் ஸ்ரீ வி. ஆர். கிருஷ்ண அய்யர் சொன்னார்கள். ஏன் அந்த வரி இன்னும் போடப்படவில்லை யென்று நாங்கள் கேட்கின்றோம். மரண வரி செலுத்தக்கூடியவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பணம் அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்கும். அதைப் போன்ற வரிகளெல்லாம் போடப்பட வேண்டும்.

[Sri M. Palaniyandi]

[8th May 1954]

“நிலவரி சர்சார்ஜ் விதிப்பதன் மூலம் சர்க்காருக்கு சுமார் ஆறு லட்ச ரூபாய் வருமானம் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆகையால், அரசாங்கம், விவசாய வருமான வரி விதிக்கக்கூடிய சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள் பெரிய அளவு வரி செலுத்தும் படி செய்யவேண்டும். மேலும், இம்மாதிரியான பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதோடுமட்டுமல்லாமல், மிகவும் அடிப்படையாக உள்ள நிலப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கும் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“பெரு நிலச்சுவாந்தார்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமாக உள்ள நிலங்களில் அனேக பகுதிகளைப் பண்படுத்தி விவசாயத்திற்குக் கொண்டுவராமலும் இருக்கிறார்கள். நிலத்தில் உழைத்து வேலை செய்யக்கூடிய மக்கள் எவ்வளவோ ஆயிரக்கணக்காக வேலையில்லாமலிருக்கும்போது, அந்த நிலங்கள் தரிசாக இல்லாமலிருக்கக்கூடிய அளவுக்கு, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கக்கூடிய அளவுக்கு, நிலப் பிரச்னை தீர்க்கப்படவேண்டும். அந்த முறையில் செய்வதற்கு பெரு நிலச்சுவாந்தார்களுடைய நிலங்களைப் பிரிப்பதற்கும், விவசாய வருமான வரியைக் கொண்டு வருவதற்கும் சர்க்கார் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* **SRI K. R. NALLASIVAM** :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நிலவரியின் மீது சர்சார்ஜ் விதிக்கின்ற ஒரு மசோதாவானது கடந்த வருஷம் கொண்டு வரப்பட்டது. ரூ. 50-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்தக்கூடியவர்கள் சர்சார்ஜ் கட்டவேண்டுமென்ற முறையில் அப்பொழுது அந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தத் தடவை ரூ. 500-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்துபவர்கள்தான் சர்சார்ஜ் செலுத்த வேண்டுமென்று இந்த மசோதாவிலிருந்து தெரிகிறது.

“இந்த வருஷம் சென்னை ராஜ்யப் பட்ஜெட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கும் பற்றாக்குறையை ஓரளவு போக்குவதற்கு சில வரி இனங்கள் போடப் போவதாக தெரிகின்றது. ரூ. 100 அல்லது ரூ. 150-க்கு மேல் நிலவரி செலுத்தக்கூடியவர்கள் சர்சார்ஜ் கொடுக்கவேண்டுமென்ற முறையில் இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருக்குமானால், குறைந்த பட்சம் சர்க்காருக்கு இருபது லட்ச ரூபாய் வரையில் கிடைக்கக்கூடும். இந்த ராஜ்யத்தின் மொத்த பற்றாக்குறையாகிய ரூ. 58 லட்சம் ரூபாயை ஈடு கட்டுவதற்காக சர்க்கார் பலவிதமான புதிய வரிகளைப் போட்டும், சுமார் நாற்பது லட்சம் ரூபாய்தான் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அதற்குப் பதிலாக, நில வரி மீது போடும் சர்சார்ஜ்ஐ சரியான முறையில் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தால், நிச்சயமாக இருபது லட்ச ரூபாய் வரையில் கிடைக்கும். மேலும் புதிய வரிகளைப் போடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்காது. சர்சார்ஜ் செலுத்தக்கூடியவர்களின் குறைந்த பட்ச வரம்பை உயர்த்தியிருக்கிறார்களே தவிர, உண்மையிலேயே யாருக்கு அதிகமாக வரி போடவேண்டுமோ அவர்களுக்கு இந்த வரி அதிகமாகப் போடப்படவில்லை. அதிகமான வரி கொடுக்கக்கூடிய வசதியுள்ளவர்களைத் தங்களுடைய வருமானத்திற்கேற்ற முறையில் அதிக வரி கொடுக்கும்படி செய்யாமல், குறைந்த அளவு வரி கொடுக்கும்படியான ஏற்பாட்டினால் வசதியற்றவர்களுக்கு ஏராளமான புதிய புதிய வரிகளைப் போடப்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தான் நாம் நேரடியாகப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே, குறைந்தபட்சம் ரூ. 150-க்கு மேல் நிலவரி செலுத்தக்கூடியவர்களுக்கும் இந்த சர்சார்ஜ் போடவேண்டும் என்ற முறையிலே இந்த மசோதாவைத் திருத்தியமைக்கவேண்டும்.

“ரூ. 500 வரையில் கிஸ்தி செலுத்தக்கூடியவர்கள் நிச்சயமாக 15 அல்லது 20 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் வரும்படி உள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். எங்கள் ஜில்லாவில் ரூ. 150-க்கு மேல் சர்க்காருக்கு கிஸ்தி செலுத்தக்கூடியவர்கள் சர்சார்ஜ் செலுத்தும்படி ஏற்பட்டாலும், அவர்களை ஒன்றும் பாதித்துவிடாது. முட்டுவனிச் செலவுகள், ரிபேர் செலவுகள், நிலத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக இன்னும் ஏராளமாக நிலத்தில் பணத்தைப் போட்டு செலவு செய்திருக்கிறோம் என்றெல்லாம் சிலர் சொல்லலாம். அப்படிப்பட்டவர்கள் நூற்றுக்கு ஒருவர் இருக்கலாமே

8th May 1954] [Sri K. R. Nallasivam]

தவிர, மீதி நிலச்சுவாந்தார்கள் நிலத்தின் அபிவிருத்திக்குச் செலவு செய்வது என்பது மிகக் குறைவு. அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்பொழுது சர்க்காருக்குக் கொடுக்கும் வரியானது மிகவும் குறைவு. அவர்களிடமிருந்து இன்னும் ஏராளமான பணம் வசூல் செய்தாகவேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் இந்த சர்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டிய அவசியமில்லாமல் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

“ ஒரு மனிதனுக்கு அதிகபட்சம் நிலம் இருந்தால், நஞ்சையில் ஐந்து ஏக்கர்களும், புஞ்சையில் இருபத்தைந்து ஏக்கர்களும் இருக்கலாம். ஒருவனுடைய கையில் 100 அல்லது 150 ரூபாய் கிஸ்தி செலுத்தக்கூடிய அளவுக்கு மேல் பூமி இருப்பது சரியான முறையல்ல என்ற அபிப்பிராயத்தை இன்றைய தினம் நாட்டில் சகல அரசியல் கட்சிகளும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன. அந்த அபிப்பிராயமானது இன்றைய தினம் நாட்டிலுள்ள சகல மக்களிடையே திரண்டு பொங்கி எழுந்து வருகின்ற காட்சியை நாம் பார்க்கின்றோம். அதிகமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பது பாவம் : சட்ட விரோதமும் கூட. ஜனங்களுடைய உரிமையைப் பாதிப்பதாகத்தான் இருக்கிறது என்று காங்கிரஸ்காரர்களும் சரி, கம்யூனிஸ்டுகளானாலும் சரி, சோஷியலிஸ்டுகளானாலும் சரி, எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் சொல்லி வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு புதிய இயக்கம் இன்று நாட்டில் ஏற்பட்டு வருமோது, ரூ. 150-க்கு மேல் கிஸ்தி செலுத்தக் கூடியவர்கள் சர்சார்ஜ் கொடுக்கும்படியாக ஏன் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்கின்றேன்? நிச்சயமாக அவர்களும் சேர்க்கப்படவேண்டும். இவ்விதம் சர்சார்ஜ் விதித்து, ஏராளமான சாதாரண விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்தாகவேண்டும். புதிய புதிய வரிகளெல்லாம் சாதாரண மக்களைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும். ஆகவே, ரூ. 150-க்கு மேல் நிலவரி செலுத்தக்கூடியவர்களும் தகுந்தபடி சர்சார்ஜ் செலுத்தும்படி விகிதாசாரத்தை உயர்த்தி, ஏழை விவசாயிகளுக்கு உதவுமாறு நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“ இந்த மசோதாவில் அனேக குறைபாடுகள் இருப்பதால், இதை செலக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பி, குறைகளெல்லாம் நிவர்த்திக்கப்பட்டு, வசதியுள்ளவர்கள் அதிக வரி செலுத்தும்படியான முறையில் இதைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ Mr. Speaker, Sir, I rise to oppose the principle underlying this Bill and, at the same time, I have got my own sympathies for the objects and reasons adduced by the Government as set forth in the Statement of Objects and Reasons. The first reason adduced is that rich should be taxed and the second reason is that the Government should get some additional revenue. When the Government prepared the Statement of Objects and Reasons, they should have seen to it that they were capable of being achieved by the provisions in the Bill. It is not so in regard to this measure. The Hon. the Minister for Finance says that they will be able to get only about Rs. 7 : 7 lakhs of rupees as additional revenue. This is not a very great figure.

“ One of the objects, as I said, is to tax the rich and I do welcome it but it must be done sufficiently well. I think, in bringing this Bill now, the Government are a little bit out of date. They ought to have thought of it earlier. The prices of foodgrains have now fallen considerably and thereby the price of land has also come down. We must understand and hon. Members must realise that this is a surcharge on land revenue and not on the yield or income from the land. Land revenue is a fixed item but the income

[Sri S. Swayamprakasam] [8th May 1954]

from the land is not fixed. It is a surcharge on this fixed land revenue and even though a particular mirasdar may have lost all his income on account of pests, as it has happened this year, he is liable to pay this surcharge. This year the crops were affected by pests and the so-called Department of Agriculture could not come forward in time to supply the pesticides and the landlords have suffered a lot.

“ Let me take the case of the middle-class mirasdar. In very many cases the costs of cultivation have gone up, the manure required is not supplied in time by the Agricultural Department and the small mirasdars are unable to meet the expenditure. At the same time, they have to pay the land revenue. Of course there is provision for remission of land revenue according to the value of the crop, whether it is a four-anna crop or two-anna crop. In spite of this, for all the laborious tasks undertaken by the mirasdar, very often he does not get any remission at all and the net result is that he is put to much inconvenience as he has to pay, at the same time, the land revenue, though he is not able even to meet the expenditure on cultivation.

“ Another point which I want to emphasize is that the prices of foodgrains have gone down, of course. But, what about the prices of other articles necessary for the day to day life of the landlord? Take, for instance, the Tanjore Mirasdar. I do not mind about the Coimbatore Mirasdars because they have got additional sources of income. The Tanjore Mirasdars, on the other hand, have got no other income except what they get from the land. The hon. Gentleman opposite, Sri P. G. Karuthiruman, was emphasising the fact that there may be only one or two mirasdars who are depending solely on the income from land. But, in Tanjore one cannot think of any landlord who is depending on any income other than that from the land. It is particularly so in the case of the middle class mirasdars.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ May I know what are the other sources of income of the Coimbatore Mirasdars? ”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ There is the income from industry.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Persons like the hon. Member Sri P. G. Karuthiruman depend solely on their income from land.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ It may be that in Coimbatore there are only a few persons who are entirely depending on the income from land but in Tanjore all the landholders depend only on the income from land.”

SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“ What about the rice mills in Tanjore? ”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ Sir, I would say that if we take a census of the rice mills in Tanjore, it will be found that they are owned directly or indirectly by the Coimbatore people.

8th May 1954] [Sri S. Swayamprakasam]

- * The capital required is from Coimbatore and the income from the mills goes to people outside the Tanjore district. What I want to say is that the expenditure say, for instance, tamarind and chillies and other articles which are necessary for the daily life of the Tanjore Mirasdar is so high because their prices have gone up and the mirasdars are unable to meet their liabilities. This is the position of middle class mirasdar in Tanjore."

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR :—" Sir, I want to know whether all the rice mill owners of Tanjore come from Coimbatore? "

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Sir, I will even get the list of rice mill owners and it will be seen that there are very many people from Coimbatore owning rice mills in Tanjore. I only want to emphasise again that the middle class mirasdar in Tanjore depends only on his income from land and when the prices of foodgrains go down he is not able to meet the cost of the other articles which are necessary for his day to day living."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" What is your definition of middle class? "

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" I am coming to that point as to what is low class, middle class or high class. I would ask of the Hon. the Finance Minister why the Government are burking the issue and are hesitating to bring forward a Bill preventing a person from holding more than a specified number of acres of land. The Government are hesitating to bring forward such a land reform Bill."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I hope the hon. Member will support it."

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Certainly, I can categorically say the Hon. the Minister for Finance can count on my support. Even when the Government brought before this House the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Bill in 1952, I said that by this Bill the Government were only postponing the land reform Bill which was desired by us. He can refer to my speech. I had said that by bringing the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Bill the Government had in their mind the idea of postponing the long sought for land reform Bill. Such a comprehensive land reform Bill is very essential but the Government are hesitating to bring in such a legislation."

MR. SPEAKER :—" I would like to know how much more time the hon. Member would require? "

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Sir, I will finish in another minute. This Bill for the levy of a surcharge on land revenue ought to have been brought earlier when the prices of foodgrains were high. If anybody would take a census of the position of the landholders in Tanjore in the year 1933-34 it would be seen that

[Sri S. Swayamprakasam]

[8th May 1954]

no landlord in Tanjore district was above want and almost every one of them was indebted. It was only during the war years when the prices of foodgrains went up that they were able to make more money. That was the proper time to have brought in this Bill. Now the depression has set in and this measure will indeed be a great hardship to the so-called middle class people.

“Further, I do endorse the view that this Bill in a way affects total production. Now, what is the position of the landlords, tenants and pannaiyals in Tanjore? There is a provision in the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Act of 1952 that the tenants alone must bear the entire cost of production. The tenant has to find the capital required and should also provide the manure. If we are to take a census, it will be seen that nowadays very many tenants are unable to find the capital or get the manure required for proper cultivation of the land. Even at the time of passing the Tanjore Tenants and Pannaiyals Protection Bill in 1952 I sounded a note of warning that this would affect the tenants for whose benefit this legislation was intended. This particular provision which I have referred to greatly affects the tenants. They are unable to bring forth the capital required or the manure required at the proper time for the proper cultivation of the land entrusted to them. What is the position now after the passing of the recent Indebted Agriculturists Temporary Relief Act? Even the tenant who was able to get the money from the landlord or from his neighbour is now unable to do so, because the trust, the people in the village parts, had in the cultivator has now been taken away.

‘In these circumstances, if the land lord has now to pay a surcharge even the little that is left behind after meeting his day to day expenditure will be taken away and there will be no incentive left in the small landlords, that is, the middle class mirasdars. This would really mean that total production would be affected adversely. I agree that Government must be interested in seeing to it that they get more revenue but they must, at the same time, be careful enough to see that total production also increases. Considered in this light, the present measure is against the interests of public as well as the interests of the Government.

“The important thing in the first part of the Statement of Objects and Reasons, namely, that the rich people ought to be taxed is not at all achieved by this Bill but it is only the middle classes who are affected. If the Government really want to tax the richer classes, it can be done only by the imposition of an Agricultural Income Tax. Why are the Government evading it? The objects set out in the Statement of Objects and Reasons will be achieved only by introducing an Agricultural Income Tax. The Government will get more revenue and at the same time they can effectively tax the rich people giving relief to the poorer people. It is only a tax on Agricultural income that will solve the problem and achieve the objectives set forth in the Statement of Objects and Reasons and they cannot be achieved by the present measure to levy a surcharge on land revenue.”

8th May 1954]

* SRI M. KALYANASUNDRAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை அடிப்படையில் ஆதரிப்பதோடு கூட, அதில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய வரி விதிப்புகள் ஆகியவற்றை உயர்த்துவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்த மசோதாவை செலக்ட் கமிட்டிக்கு விடவேண்டும் என்ற திருத்தத்தை எனது நண்பர் ஸ்ரீ கே. பி. கோபாலன் அவர்கள் இந்தச் சபை முன்பு பிரேரித்து இருக்கிறார்கள். அதை நான் ஆதரித்துப் பேசுகிறேன்.

11-50
a.m.

“எனக்கு முன்பு பேசிய பல அங்கத்தினர்கள் விவசாய வருமான வரியை கொண்டு வரவேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றி வற்புறுத்தி இருக்கிறார்கள். அதற்காக புதிய விவாதம் ஒன்றும் தேவையில்லையென்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், இன்றைக்கு மந்திரி சபையில் உட்கார்ந்திருக்கிற பலருக்கும் விஷயம் தெரியாமல் அல்ல. அதைக் கொண்டு வருவதற்கு ஏதோ ஒரு இடையூறு இருப்பதால்தான் கொண்டுவரவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. விவசாய வருமான வரி விவசாயிகள் மீது இருக்கும் வரிச்சுமையை நியாயமான அடிப்படையில் அமைக்க முடியும் என்பது உலகம் அறிந்த விஷயம். அந்த மாதிரி ஒரு சீர்திருத்தம் இல்லாமல் விவசாயிகளுடைய வரிச்சுமையை குறைத்து விட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. பெரிய மிராசுகாரர்களின் மீது அதிகமான வரி விதித்து விட்டதாகவும் சொல்லமுடியாது. இந்த இரண்டுக்கும் இடையே கயிற்றின் மேல் நடனம் ஆடுகின்ற மாதிரி நம்முடைய நில வருமான மந்திரிகளும் ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு நாயக்கர் நடனம் ஆடுகிறார்கள். சர்க்காருடைய வருமானத்தையும் இந்த வரியினால் உயர்த்திக்கொள்வதற்கு சாத்தியப் படாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“இந்த மசோதாவை நான் கூர்ந்து பார்க்கும் சமயத்தில் உண்மையிலேயே அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கத்தை சந்தேகிக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பணக்காரர்களை மீது வரி போடுவதற்காக, இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சமயத்திற்கு தகுந்த மாதிரி நான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். காலா காலத்தில் போகப்போக இதை உயர்த்துவதற்கு முயற்சி செய்வோம் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எப்படி இந்தக் காலத்தில் இருக்கக்கூடிய கோளாறு என்ன? இந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் இடையூறுகளுக்கு காரணம் என்ன? உடனடியாக ஒரு நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவது ஒரு புறத்தில் இருக்கட்டும். நிலவருமான அடிப்படையிலே மாற்றியமைக்கக்கூடிய முறையிலே ஒரு வரிவாண சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு என்ன இடையூறு இருக்கிறது என்பதற்கு போதிய காரணம் காட்டி அவர்களால் எதிர்க்கட்சியினரைத் திருப்தி செய்ய முடியவில்லை. இரண்டு வருஷங்களாகச் செய்து வந்த கிளர்ச்சியின் காரணமாக இந்த மசோதாவானது இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. ஆனால் இதை மந்திரி அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். பதில் சொல்லும் காலத்தில் வேறு சாக்குப் போக்குகளை அவர் சொல்லுவாரா. என்ன நோக்கத்தோடு அவர்கள் இந்த மசோதாவைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்? பணக்காரர்களுக்கு வரி விதிக்கவேண்டும் பெரும் நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்கு மீதுதான் வரிச்சுமை அதிகமாக இருக்கவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி நாடு பூராவும் வலுத்து வந்துக்கொண்டிருக்கிறது.

“குறிப்பாக இன்று காலை யில் கேள்வி நேரத்தில் ஒரு கேள்விக்கு மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது கூட “விவசாய சங்கம் அதிகமாக கோரிக்கை வைத்திருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். அதே சமயத்தில் அங்கு இருக்கக்கூடிய விவசாய சங்கம் “நிலவரி எப்படி இருக்கவேண்டும்” என்ற கோரிக்கையை விதித்து இருக்கிறது. அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதற்காக அல்ல. வரி அதிகமாக இருக்கவேண்டுமென்பதற்கும் அவர்கள் யோசனை சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். ஏன் அத்தகைய நிலவரி அடிப்படையை மாற்றாமல் இந்த மாதிரி குறைவான மசோதாவை சபை முன்பு வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் காலம் பற்றாதுதான் காரணம் அல்ல, மந்திரி சபையின் கொள்கைத்தான் அதற்குக்காரணம் என்பதுதான் என்னுடைய

[Sri M. Kalyanasundram] [8th May 1954]

அபிப்பிராயம். பணக்காரர்களைத் தாக்குவது போல் இருக்கவேண்டும், ஆனால் எதிர்ப்பில்லாமல் தாக்கவேண்டும் என்பது அவருடைய எண்ணம், அதற்குத் தகுந்த முறையில் எந்த மசோதாவை எடுத்துப்பார்த்தாலும் இருக்கிறது. இந்த மசோதாவும் அதே நோக்கத்தோடுதான் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

“எதிர்க்கட்சியினர் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள், மாகாணத்தில் இருக்கின்ற விவசாயிகள் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள், ஏன் நிலச் சீர்த்திருத்தத்தைக் கொண்டு வரக்கூடாது” என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். ஆகையால் ஏதாவது சொல்லி திருத்தங்கள் செய்து நாங்கள் சமாளித்தாகவேண்டும். சட்டசபையில் நாங்கள் இதை நிறைவேற்றமுடியாது என்று அவர்களுடைய மன்னிப்பைக் கேட்கக்கூடிய முறையில் பேசவேண்டியிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் இதைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அவர்களிடமிருந்து வரிப்பெறவேண்டியது என்பது சர்க்காருடைய நோக்கம் கூடயாது. இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றினால், சர்க்காருடைய கணக்கப்படி சுமார் ஏழு லட்சம் ரூபாய் வரையில் இதன் மூலமாக சர்க்காருக்கு வருமானம் கிடைக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ரூ. 500-க்கு மேல் இந்நிலவரி செலுத்தக்கூடிய இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள மிராஸ்தார்களுக்கு இந்த ஏழு லட்சம் ரூபாய் சர்ச்சார்ஜானது ஒரு கொசுக்கூடியப் போலவே தவிர, வேறென்றுமில்லை. அதுமட்டுமல்ல, இந்த மசோதாவை இன்னும் கவனமாகப் பார்த்தால் இந்த ஏழு லட்சம் ரூபாயை கூட சர்க்காருக்கு அவர்கள் கொடுக்காமல் தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்கு என்ன குறுக்கு வழிகள் வேண்டுமோ, அவ்வளவும் இந்த மசோதாவில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

“உதாரணமாக ரூ. 499 நில வரி செலுத்தக்கூடிய அளவுக்கு நிலங்களும், திருச்சி ஜில்லாவில் ரூ. 499 வரி செலுத்தக்கூடிய அளவு நிலங்களும் கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் உள்ள நிலங்களுக்கும் ரூ. 499 வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவர் இந்த மசோதாவின்படி சர்க்காருக்கு சர்ச்சார்ஜ் செலுத்தவேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அப்படியென்றால், சர்க்காருடைய நோக்கம் என்ன? அந்த மாதிரி இரண்டாயிரம், ஐந்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் நிலவரி செலுத்தக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு மிராஸ்தாருக்கு நிலங்கள் இருந்தும் கூட, இந்த சர்ச்சார்ஜ் வரியில் சிக்காமல் தங்களை பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கூடிய முறையில் இந்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

“ரூ. 500 வரி செலுத்தக்கூடியவர்கள் தங்களுடைய நிலத்தை பின்னை களுக்கும் உறவினருக்கும் தனித்தனியே பட்டா செய்து கொடுத்துவிட்டு இந்த சர்ச்சார்ஜ் வரியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம். டெர்ய நிலச் சுவாரந்தார்களும் இவ்விதம் தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“ரூ. 500-க்கு மேல் வரி செலுத்தக்கூடியவர்கள் எல்லாம் சீக்கிரமாக பட்டாவை பிரித்துக்கொண்டு சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள ஒழுங்கு பண்ணிக்கொள்ளலாம் என்று முன் எச்சரிக்கை செய்வதுபோல் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. ரூ. 500-க்கு மேல் ஒரு அளவு வரையில் வரி செலுத்துபவர்கள் இம்மாதிரி பட்டாவைப் பிரித்துக்கொண்டு ஒழுங்கு பண்ணிக்கொள்ளலாமே தவிர, பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு ஒரு இடத்தில் குவித்து வைத்து இருக்கக்கூடியவர்களை இந்த வரி பாதிக்கும். இரண்டு குறுக்கு வழிகளும் இந்த மசோதாவில் வேண்டுமென்றே விதிக் கப்பட்டிருக்கிறது. பணக்காரர்களின் எதிர்ப்பைச் சமாளிப்பதற்குப் பொறுத்தமாக உங்களைப் பாதிக்காத முறையில் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளக்கூடிய முறையில், வழிகள் வைத்திருக்கிறோம், என்று அவர்களிடத்திலே சொல்லி எதிர்க்கட்சியினர் பணக்காரர்களுக்கு நாங்கள் வரி போட்டிருக்கிறோம், இந்த மாதிரி புரட்சிகரமான காரியத்தை யார் செய்திருக்க முடியும் என்று சொல்லி வருவதானது, ஏதோ அரசியல் நோக்கத்தோடு வெளி ஜனங்களிடத்தில் பேசுவதற்கும், தங்களுடைய கட்சியை பலப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்கும் இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் தான் சர்க்கார் இதைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்

8th May 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

என்று நான் நினைக்கிறேன். இடையிலே காங்கிரஸ் மந்திரி சபையில் சேர்ந்த ஒரு மந்திரியை விட்டு இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்டியிருக்கிறது.

“ஆகஸ்ட் மாதத்தில் ஜில்லா போர்டுகளுக்குத் தேர்தல் வரப்போகிறது. ஜில்லா மாதத்திலிருந்து இந்த வரியைப்போட்டுவிட்டு, ‘பணக்காரர்கள் மீது வரி போடக்கூடிய சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டோம், இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் முன்னேற்ற சட்டங்களைக்கொண்டு வருவோம்’ என்று ஜில்லா போர்டு தேர்தலில் ஜனங்களிடமிருந்து வோட்டு வாங்குவதற்கான நோக்கத்தோடுதான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய சர்க்காருக்கு அதிகமாக வருமானம் இதன் மூலம் வரவேண்டும் என்பது அல்ல சர்க்காருடைய நோக்கம். வரி கொடுக்கக்கூடிய சக்தி உள்ள பெருநிலச்சுவாந்தார்கள் மீது வரிபோட்டு, அதன் மூலம் வரக்கூடிய பணத்தைக்கொண்டு ஏழை மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கம் சர்க்காருக்கு இருக்குமானால், இப்படிக்குறைவான ஒரு வரியை விதிப்பதற்கு இரண்டரை, நாலரை என்ற விகிதாசாரத்தில் கொண்டு வந்திருக்கமாட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக குறைந்தபட்சம் நாங்கள் கொடுத்திருக்கின்ற திருத்தத்தையாவது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்த மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விட வேண்டுமென்ற திருத்தத்தை நான் பலமாக ஆதரிக்கிறேன். பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பி திருத்தத்தை பிரேரிப்பதற்கு சட்டக்கோளாறுகள் இருக்குமானால், அவைகளையும் சர்க்கார் உதவி செய்தால், அந்த சட்டக்கோளாறுகளையும் நாம் சமாளித்துக்கொள்ளலாம். சர்க்கார் கட்சி தலைவர்களும் மந்திரி சபையினரும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் நல்லது. நான் சொன்ன குற்றச்சாட்டை பொய் என்று இருக்குமானால், அவைகளையும் சர்க்கார் உதவி செய்தால், அந்த சட்டக்கோளாறுகளையும் நாம் சமாளித்துக்கொள்ளலாம். சர்க்கார் கட்சித் தலைவர்களும் மந்திரி சபையினரும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் நல்லது. அவர்கள் விரும்பினால் நான் ஒரு யோனைச்சொல்ல விரும்புகிறேன். நீங்கள் கொடுத்திருக்கின்ற திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டால் இந்த மசோதாவை செலக் கமிட்டிக்கு விடவேண்டியதில்லை. சர்க்கார் கட்சித் தலைவரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் சேர்ந்து கவர்னருக்கு ஒரு ஸ்பெஷல் கடிதம் எழுதினால் தீங்குபெறாமல்குள் திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு வரியை உயர்த்துவதற்கும் கவர்னர் அனுமதி கிடைத்துவிடும். அந்தத் திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதற்கு என்ன இடையறு இருக்கிறது? ஒன்று மில்லை. இதைச் செய்வதற்கு அவர்கள் முன்வரவில்லை நான் சொல்லிய ஒவ்வொரு குற்றச்சாட்டும் சரியென்று நிரூபிக்கப்பட்டுவிடும். பணக்காரர்கள், பெருநிலச்சுவாந்தார்கள் மீது வரிச்சுமைகளை விதிப்பதற்கு அவர்கள் விரும்பவில்லை என்பதுதான் நிரூபிக்கப்படும். பாம்பும் அடிபடவேண்டும், பாம்பை அடிக்கும் கோலும் உடையக்கூடாது என்பதுபோல் பெருநிலச்சுவாந்தார்கள் மீது வரி போட்டுவிட்டதாக ஜனங்களிடத்திலே பிரசாரம் செய்வதற்கு ஒரு கருவியாக இந்த மசோதாவைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்களென்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER:— 12
“I am glad I now rise to reply to the discussion in a calmer noon atmosphere than the one that was prevalent just a few hours ago. I must thank you, Mr. Speaker, for your kind contribution towards that end. The discussion ranged over a wide field and some hon. Members even said that there was no principle of land reform in this Bill. I may at once tell them that this is not a land reform legislation but is primarily a taxation measure and any trace of land reform that may appear in it, is there only incidentally and not deliberately. That is why I said when I introduced the Bill that this surcharge would give an element of progression in the system of land tax and to some extent was in the nature of an

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th May 1954]

alternative to agricultural income-tax. I was very careful in the use of my words. But in spite of it the hon. Member Mr. Manali Kandasami has said that this Bill is a substitute for agricultural income-tax. This is not at all a substitute. What I said was that this surcharge would give an element of progression in our land revenue system. Though it may fetch some income it was essentially a taxation measure.

"The main question raised was that this taxation measure should be based on agricultural income-tax and it should not be on the basis of surcharge on land revenue. The question of introducing agricultural income-tax was discussed at length. Finally, the Government came to the conclusion that considered from all aspects at present prevailing, it would not be conducive to introduce agricultural income tax. It was realised that it would be very difficult for the rural population to withstand the hardships that would be caused by their being asked to maintain correct accounts regarding their income from agriculture. That is why the agricultural income-tax had not been introduced. But on the other hand, we have decided to try that experiment in another sector, viz., the plantations. A Bill to levy income-tax on plantations is on the anvil. It will be shortly introduced. But what do I find now? There is a protest from the owners of plantations. There was a deputation from the owners of plantations against the proposed levy of income-tax on plantations. They say 'No, no. Already our expenses have mounted high. This income tax will hit us very hard. It is better to have the present land tax increased by two or three rupees per acre.' That is what the owners of plantations say. Therefore, if we impose agricultural income-tax then the same argument now advanced by the planters may be advanced by agriculturists. In this connection, I am reminded of a Tamil proverb which says:

‘உப்புக்கு தண்ணீர் பஞ்சமா.

தண்ணீருக்கு உப்பு பஞ்சமா.’

I have illustrated it in the case of planters. But hon. Members now plead for agricultural income-tax. If I introduce such a tax, I am sure the same hon. Members may then bring in arguments, just as the planters have now done, against agricultural income-tax. (Laughter.)

"An hon. Member from the Congress side had pointed that when even small shop-keepers were able to render accounts to the Commercial Tax Officers, it would not be very difficult for the agriculturists to maintain correct accounts in regard to their income from agriculture. May be the hon. Member may subscribe to that view. But I have received several complaints from big mirasdars that it would be very difficult and irksome also to maintain correct accounts so far as agricultural income is concerned. The case with regard to the small agriculturist is all the more grave. By such a system of maintaining of correct accounts, he may be subjected to hardship and frequent examination by the officers. Realising all these difficulties, we have thought it best

8th May 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

not to introduce agricultural income-tax but bring in its stead the present levy of surcharge on land revenue which, while not affecting the majority of small and middle-class agriculturists, will bring in some money to the coffers of the State. I am sure the same hon. Member, who has now pleaded for agricultural income-tax from the Congress side, may then come and say, when we have introduced the agricultural income-tax that it is causing great hardship to the poor cultivators. It is not as if we have left the whole question of agricultural income-tax. We have tried to experiment it in the plantation sector. If the tax proves successful in that sector, we may gradually extend it to agriculture.

“ The hon. Member Mr. Manali Kandasami who opened the debate pointed out that whereas in the original Bill the exemption limit was only Rs. 50 it has now been raised to Rs. 500. He pleaded that people paying assessment lower than Rs. 500 also should be brought within the scope of this Bill. The hon. Member has probably forgotten the principle on which we have fixed the exemption limit. Or it may be that the hon. Member is not familiar with that principle or being familiar with it, does not want to admit it. When we previously fixed the minimum exemption limit at Rs. 50, we received numerous petitions pointing out how the poor and middle-class cultivators would be affected by such a fixation. It is our principle to tax only the rich. It is our object to put the exemption limit only at the higher level so that it may not affect the poor and middle-class agriculturists but only the rich landowners. There is a lot of difficulties that would crop up if we bring the exemption limit lower down. When the original Bill was discussed here, there was a storm of arguments to the effect that this tax should not be uniform but that it should be on a sliding scale affecting only the rich landlords. Now lands there are, fertile areas as against non-fertile areas, rain-fed areas as against irrigated areas and so on. Therefore we must give due allowance for non-fertile and dry areas. The question of price was also raised. The question of water rate was also raised. There are certain cases where if the water rate also is taken into account, it comes to as high as Rs. 20 or 25. These arguments were advanced then. That is why, in the present Bill, we have decided to put the exemption limit at a higher level thereby taxing only those in the higher strata. Then the tax will not be a heavy burden on them. If we put the exemption limit say at Rs. 100 or so even the middle-class agriculturists in dry areas may be hard hit as the price factor may operate against them. That is why taking all these into account, we raised the exemption limit to Rs. 500.

“ The hon. Member hailing from Malabar, I mean, Sri V. R. Krishna Ayyar favoured, besides agricultural income-tax, the death duty or estate duty in respect of agricultural lands being extended to Madras State and said that it would serve our purpose. He opined that by passing a resolution in this House, as required by the Estates Duty Act, the death duty may be extended to agricultural lands in Madras State, and that would have been a very good move and would have solved the problem. Let me say to

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th May 1954]

Mr. V. R. Krishna Ayyar that Government did not deliberately pass a resolution on such lines because even though the Estate Duty Act had been passed by Parliament, yet the State Governments have got to go slow in the matter at present. We should see to it that by the levy of such a tax, our other taxation measures are not by-passed. We should not cause undue hardship to our people. Our people should not be subjected to undue hardship and harassment at the hands of our officers. I shall cite a typical instance. Even though the Estate Duty Act has not come into force in Madras, yet some officers had thought that it had come into force and in one case when a rich person had died, even before the corpse had been removed they were there on the spot and had made enquiries. The people began to wonder how when the Act had not come into force in Madras and when the dead body had not been moved, the officers could come and demand the State's share according to the Estate Duty Act."

12-10
p.m.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—" May I know whether the hon. Minister's statement represents the authoritative view of the Government that the enforcement of death duty would cause harassment and that it should not be enforced in the State? "

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" I never said that it should not be enforced. Now we are having so many Bills and to have legislation on death duty also simultaneously may not be good. Probably next year my hon. Friend will have it."

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—" The other taxes are levied on persons who are living. But here, at least when a man dies, let him part with something for the poor denizens of the State."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—" My hon. Friend wants to rush in all taxation measures all at once. The hon. Member's suggestion is only to help the Government to get more revenue. But we will have to take into consideration several aspects besides the revenue aspect. There is a human aspect about it and there are certain difficulties in enforcing it. That is why for the present—' for the present ' does not mean ' for ever '—the Government do not contemplate it. If the hon. Member wants, we shall have that also.

" One hon. Member asked how this surcharge will affect fair rent. I may at once say that this will not affect the question of fair rent at all. I think Mr. M. Narayana Kurup has given notice of an amendment. If that is accepted, the tenant will not be asked to pay the surcharge, but only the landholder will be asked to pay. So, there will be no difficulty on that account.

" The hon. Deputy Leader of the Opposition was saying that we had certain motives, that we were levying the tax only for the purpose of show or propaganda, that we did not want to tax the rich landholders sufficiently heavily and that our policy behind this Bill was a policy of ' willing to wound but afraid to strike '. All

8th May 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

These considerations never entered into my mind at all. They entered into my mind only after I heard them. A child does not know evil at all. Only when it grows up, it learns evil from others. I had a clean mind. The hon. Deputy Leader of the Opposition has spoiled an innocent mind. I shall take advantage of what he says if it will be useful to me.

"The main amendment to the motion is for referring the Bill to a Select Committee. In that connection, I want to say that this is not an entirely new Bill. A Bill on this subject was introduced in 1952 and referred to a Select Committee. Memoranda were invited by the Select Committee and many memoranda were received. The Select Committee sat very leisurely; it sat for seven days and came to certain conclusions. Though the present Bill differs from the previous Bill, the principle underlying this Bill is the same. Only we have made one or two changes in the matter of exemption and the rate of tax; there is no radical change. So the hon. Member cannot accuse us of having brought forward this new taxation measure suddenly. The 1952 Bill was not proceeded with for reasons like the Andhra partition. So we have brought forward this Bill now. I do not think there is any need at all to refer it to a Select Committee. Whatever changes hon. Members want to make can be made by way of amendments. Already there are certain amendments and it is likely that I may accept one or two of them.

"Though the Bill is a short one, it is full of illustrations which is not usually the case with other Bills. So I will also conclude my speech with an illustration. I compare this Bill to a scorpion. The previous Bill was like a full-grown scorpion with a sting; but the present Bill is like a scorpion whose sting has been cut off. Nobody is afraid of a scorpion whose sting has been cut off. The rigour of the previous Bill has been very much watered down in this Bill and therefore I do not think hon. Members can have any objection to this Bill. It is a Bill for getting a small revenue, the revenue anticipated being only Rs. 7.70 lakhs. It introduces also an element of progression in land revenue taxation. It is also in the nature of an experiment, because we can experiment upon this and find out whether this is more desirable or the agricultural income-tax. For all these reasons, I hope the hon. Member who moved the amendment for referring this Bill to a Select Committee will withdraw the amendment and allow us to proceed with the Bill."

SRI K. P. GOPALAN :—"Sir, I am not withdrawing my amendment."

MR. SPEAKER :—"The question is—

'That the Madras Land Revenue (Surcharge) Bill, 1954, be referred to a Select Committee.'"

The amendment was put and lost.

[8th May 1954]

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That the Madras Land Revenue (Surcharge) Bill, 1954, be taken into consideration at once.' "

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER :—" Shall we take up the half-hour debate or adjourn? "

SRI ANTONY PETER :—" I rise on a point of order, Sir. This half-hour debate was allowed at the request of the hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar, in view of the fact that the answer given by the Hon. Minister for Health to a question regarding homœopathy was not clear and full. To-day a typed copy of the answer given by the Hon. Minister to my supplementary question on the subject of homœopathy has been sent to me for correction and I see that the answer is not satisfactory. For discussing such an important subject as homœopathy, half an hour is not sufficient. I want a full day to be allotted for the discussion."

MR. SPEAKER :—" The point raised by the hon. Member is not a point of order. That is clear to me.

" Some hon. Members wanted a half-hour debate and I allowed it. Whatever time the House wants, I am prepared to give."

SRI ANTONY PETER :—" Sir, my point of order is that half an hour allowed for the debate will not have the desired effect, namely, to convince the Government of the necessity of approving the homeopathic system and as such it will not be in order to proceed with the debate."

SRI N. RAMAKRISHNA AYYAR :—" This is a debate on homœopathic system. In homœopathy, the dosage is very small and so the duration of the debate on homœopathy also can be very small. Why should we have a full day debate? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" If the discussion is to be dropped, I have absolutely no objection. If we find time and if a day is available, we shall try to accommodate."

MR. SPEAKER :—" The Hon. Minister for Health can make a statement and the motion before the House may be that that statement be taken into consideration. The House will have a full dress debate. If the consensus of opinion is that we should have the half-hour debate to-day, I have no objection. I will allow five minutes each to Sri V. R. Krishna Ayyar, Sri N. K. Palaniswami, Sri K. Madhavan Nambiar . . ."

12-20 p.m. SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—" Sir, you have just now heard that even half an hour or one hour would be inadequate."

MR. SPEAKER :—" If the hon. Member is not satisfied with a half-hour debate, the best thing would be for the Hon. the Deputy Leader of the Opposition to come to some agreement with the Leader of the House in regard to this matter."

8th May 1954]

• SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Even now the Hon. Minister is here. If he is willing for a one-hour debate and he makes a statement in that regard, it will be a starting point for discussion.”

THE HON. SRI A. B. SHETTY :—“ I have no objection if time can be found.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ We can have it on a non-official day.”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Generally, we are not having as many non-official days as we require. So, from the non-official day, some hours should not be completely taken away for other business.”

MR. SPEAKER :—“ We will have to take only half an hour from the time allotted for non-official business. If this is agreed to, we can take this up on the coming Thursday.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ Sir, இன்றைக்கு அரை மணி நேர விவாதம் நடத்துவோம். இன்னொரு நாளைக்கு முடிந்தால் இன்னும் அரைமணி நேரம் நடத்தலாம்.”

MR. SPEAKER :—“ If it is the desire of the House that one hour should be allotted for the discussion on this subject, I have no objection. We can have the discussion on a non-official day. We will have to take half-an-hour from the time allotted for non-official business.”

SRI ANTONY PETER :—“ May I suggest that some other day may be allotted for the discussion on this subject, if not to-day? If not during this session, at least during the next session, a day may be allotted for this purpose.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, the hon. the Deputy Leader of the Opposition agrees to have the discussion on the coming Thursday from 12 noon to 1 p.m.”

MR. SPEAKER :—“ This debate is postponed to Thursday. We shall have the debate from 12 noon to 1 p.m. on that day. The House will now adjourn and meet again at 8 a.m. on Monday, the 10th May 1954.”

The House then adjourned.